THE NEED "TO BE INSPIRED BY IDEALS RICHLY AND NOBLY EXPRESSED." THE FETISH OF THE SCHOOL AND THE IDEAL TO BE AIMED AT."

Give me not O God, that blind, fool faith in my friend that sees no evil where evil is, but give me, O God. that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

" Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."

"பஞ்சவிம்சதிபாக்கியம்"] ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH. ["Our Jubilee Year."

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR." "TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்பேயவன் : அறிவேசக்தி : ஓம் தத்ஸத்.] [God is Love : Knowledge is Power : *Aum*

"New Series" ஸத்தியமே ஜெயம்—SATYAMEVA JAYATE. "Approved"

புத்தகம். 25.] பிங்கள௵ ஆனி௴, 1917௵ ஜூன்௴. [சஞ்சிகை 3.

Business "Terms."

N.B.—To avoid all possibility of misapprehension, we *reiterate* our " terms" (approved by our constituents and by Government) which, from the beginning, are :—

1. Cash or Remittance with Order : Rs. 5 per Vol.; or,
2. *One month's credit at the arrears rate* : Rs. 6 per Vol.
3. Arrears to be cleared on rendering of *a/cs.* or by V.P.P.
4. All Indents registered for School Edition only and to begin with the current volume (corresponding with Tamil or Official year, April-March).
5. Subscriptions registered to continue from Vol. to Vol. and not to be discontinued †in the middle of a Vol.
6. No popular edition issued owing to scarcity of paper.
7. Monthly parts (spare or sample) 8 (eight) annas each.

General Notice.

i. The *terms* offered are for regular subscribers only ;
ii. no exception to these rules can be made or recognised ;
iii. short credit allowed should not be misused ;
iv. unpaid accounts are subject to " fluctuations " and overcharges ;
v. all arrears should be fully paid *within* three months (*time being an important factor*) ;
vi. every outstanding account will be charged *One Rupee Extra* per Vol. or any part thereof for every notice or Reminder sent after this period;
vii. all subscribers are *ipso facto* bound to observe the rules.

(*By Order of the Managing Committee.*)

THE MANAGING AGENTS, "VIVEKACHINTAMANI,"
Novr. 1916.] *Lalitalaya, 19, Adam Street, Mylapore.*

☞ *Calculations made are based on the principle of one copy for each school which should be strictly adhered to.*

†Notice of discontinuance to have effect must be given in time in writing before a New Volume begins in April and after all the arrears due to the end of the current Volume have been paid and account settled.

N.B.—Due care is taken in addressing and personally handing copies to the Post Office at Brodies' Road and there the publishers' responsibility ceases. Evidence of posting is preserved and can be made available for enquiries. The publishers do not undertake to replace missing copies but will endeavour to supply spare copies when available, on payment, if applied for within 30 days after the 15th of each month for which such copies are due.

Copies lost in transit, if promptly brought to notice, will be referred to the Postmaster-General direct who has written to say "that every effort will be made to trace them." "If you should have further cause for complaint of the loss or delay of articles, similarly posted or addressed" continues the same high authority, "I shall be glad if you will let me know *without delay*, giving me the fullest particulars possible." Addresses should invariably give the name of the post office and district to prevent miscarriage or non-delivery by post.

THE NEED "TO BE INSPIRED BY IDEALS RICHLY AND NOBLY EXPRESSED." "THE FETISH OF THE SCHOOL AND THE IDEAL TO BE AIMED AT."

(A Teacher on our Educational System.)

We are so accustomed to hear outsiders criticise our educational system that we hardly know what those who are actually engaged in working it, think of it. We therefore gladly avail ourselves of this opportunity to present our readers with what a teacher (who is also the Secretary of a Teachers' Association) thought and said to his fellow teachers of the present educational system. His verdict is :—

"HIGHLY WANTING."

"Our system of education, if system it can be called, is one that is highly wanting—one that does not extend its compass to the needs of the nation and leaves much to be desired."

"A MOST IMPORTANT AND MOST DIFFICULT PROBLEM."

He quotes Lord Ripon, who 32 years ago as Viceroy of India said : "To my mind, one of the most important, if it be also one of the most difficult, problems of the Indian Government in these days is how to afford such satisfaction to those aspirations and those ambitions as may render the men who are animated by them the hearty advocates and the loyal supporters of the British Government." And he makes the significant comment : "See the obvious futility of our system of education which is of very little use or help in the subsequent working life."

THE CLAIMS OF "CULTURE AND UTILITY."

A system of education should satisfy two great claims—that of culture and that of utility. ......It should take in view a scientific knowledge of the nation's needs and the training should be vocational to a considerable extent. The subjects taught should bear closely upon the pupil's future vocation.

"DOES OUR SYSTEM OF EDUCATION DO ALL THIS ?"

He asks, and proceeds : "Does it foster our children on the ideals of true liberty and fervent patriotism ? Does it prepare them to their life ? And does it endeavour to bring them up to be good civic citizens of the future ?" And his answer to all these questions is :— "No, no indeed."

"THE EDUCATION IN THE SCHOOL."

Leaving aside the education in the University "whose portals are open only to those who are not bound by limitations of time and money"—he takes up for consideration "the education in the school—that is, the education of the adolescent, of the poor democracy," and pointedly remarks :—

"We must here remember the simple but eloquent words of Mr. John Bright that THE NATION IN EVERY COUNTRY DWELLS IN THE COTTAGE. And it is of the utmost importance that the adolescent education, *i.e.*, elementary and secondary education of children of growing age of the people, must be properly attended to."

"THE CHILD IS ESSENTIALLY A CRAFTSMAN."

He (the child) delights in things rather than in words or ideas. And there must be sufficient scope for the enlargement of his mind in this natural direction in the system of education designed to benefit the growing needs of the child-mind. "In our system of education, there is not

"THAT INTIMATE UNION OF THE THEORETICAL AND PRACTICAL."

And hardly any provision is made for a kind of preliminary vocational training"—or "the training of the hand and the eye" to work in co-operation with each other. In the view of the teacher actually engaged in his work, "our children are mostly taught by what are called—

"FORCE-PUMP METHODS."

"Facts are forced into their brains so that many of them fall victims to unnatural precocity. In the words of Huxley, "the vigour and freshness which have been stored up for the purposes of the hard struggle for existence in practical life, have been washed out of them by precocious mental debauchery, by book gluttony and lesson bibbing." This is exactly the case with a great many of our University men as well as our children in the Elementary and Secondary Schools."

"THE NEED TO BE INSPIRED BY IDEALS RICHLY AND NOBLY EXPRESSED."

Man, in whatever walk of life he may be, has to be now and then inspired by ideals richly and nobly expressed ; for such we must surely turn to literature. But the literature should be chosen. It should be that which presents ideals in a form suited to the life of the individual, and it should do much to give the individual a noble exposition of his daily toil. It is thus that education should tend to both culture and utility. (See next page.)

67

"No good work is ever lost." "My best wishes for the success of your publication"—*Sir Harold Stuart, K. C. V. O.*

புஸ்தகம்-25.] "பஞ்சவிம்சதிபாக்கியம்" "Our Jubilee Year." [சஞ்சிகை-3.

"The Children's Favourite, the Teachers' Help, and the Parents' Guide."

பிங்களவூ ஆனிமீ. } விவேக சிந்தாமணி { June-July. 1917.

FIRST ESTABLISHED, 1892. OUR JUBILEE YEAR, 1917.

"பெற்றோர்கள் தாழவப்பர் பிள்ளைகளி லாசையுள்ளோர்
கற்றோ மெனவுகந்து கற்பர் பின்னும்—மற்றோர்கள்
மாச்சரியத் தாலிகழில் வந்ததென்னேஞ் சேயிகழ்கை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு."

"THE FETISH OF THE SCHOOL AND THE IDEAL TO BE AIMED AT."

"Further, our system has," he says, "rendered English and Arithmetic to be the fetish of the school-work. This ought not to be. What are called "the knowledge subjects" must be given their due share of importance and they must not be taught in such a way that as at present, they are forgotten as soon as the pupils leave school. They must be so taught as to "weld them on to the pupil's own experience of life and make them realities influencing thought and conduct and as to be of considerable help in practical life." Add to these the enormous waste of time and energy in the acquisition of a difficult and foreign tongue, which, unfortunately, remains the medium of instruction in all subjects. Such are the points presented to us by a teacher, of the "defects" in our system ot education. The defects of the "Educator" are equally great and they "are pressing for a speedy and satisfactory solution."

THE NEED "TO BE INSPIRED BY IDEALS RICHLY AND NOBLY EXPRESSED."

A TEACHER ON OUR EDUCATIONAL SYSTEM.

உயர்லக்ஷியமின்றி உத்தமலக்ஷணமில்லை.

நமது வித்தியாப்பியாச முறையைப்பற்றி ஒரு போதகாசிரியர் அனுபவசித்தாந்தம்.

இத்தேசத்துப் பாடசாலைகளில் பிள்ளைகளுக்கு வித்தியாப்யாசம் செய்துவைக்கும் முறையைப்பற்றி அதில் நேராக சம்பந்தப்படாதவர்கள் அடிக்கடி குற்றநற்றஞ் சொல்லி பேசியிருக்கிறார்கள்: அதை நாம் கேட்டுமிருக்கிறோம். ஆனால் அந்த வித்தியாப்யாச முறையில் சம்பந்தப்பட்டவராய் அதில் ஈடுபட்டுழைக்கும் போதகாசிரியர் ஒருவர் அவருடைய அனுபவ சித்தாந்தமாய் அம்முறையைப்பற்றிச் சொல்லிய அபிப்பிராயத்தை நாம் கேட்டதில்லை. அப்படிப்பட்ட ஒருவர் தாம் போதகாசிரியரா யிருப்பதோடு உபாத்தியாயர்கள் சங்கத்துக்குக் காரியதரிசியாகவு மிருக்கிற முறையில் அவருடைய அனுபவத்தைக் கொண்டு சித்தாந்த பூர்வமாய் தனக்குப்பட்ட அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லியிருப்பதை முன்னிட்டு அவருடைய எண்ணம் இன்னதென்பதை விவேக சிந்தாமணியை வாசிப்போர் அறிய இங்கு வெளியிட்டுப் பிரசுரித்தல் உசிதமாயிருக்குமென்று நினைக்கிறோம்.

முதலெடுப்பில் அவர் தமது முடிவான தீர்மானத்தை வெளியிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார். அது: "நமது பள்ளிக்கூடங்களில் போதிக்கப்படும் வித்தியாப்யாசமுறை — அதையும் "முறை" யென்று சொல்லலாமானல்— இத்தேசத்தார்க்கு வேண்டிய அளவுக்குப் பொருந்தினதாக வில்லாததோடு அதில் பொருத்தவைக்கவேண்டியவாயுள்ளன மிகுந்துள்ளவையாயிருக்கிறது" என்பதே.

ஆகவேண்டியது ஒன்று—அவசியமும் கஷ்டமுமானது.

சுமார் 32-வருஷங்களுக்கு முன் லார்ட் ரிப்பன் அவர்கள் இந்தியாவில் இராஜப்பிரதிநிதியாகவிருந்தபொழுது (இவருடைய பிரதிமையைச் சென்னைமவுண்ட்ரோட்டில் 'ரவுண்ட்டாணா' மண்டபத்துக்கு அருகில் காணலாம்) சொன்னதோர் முக்கியமான சங்கதியையெடுத்துக்கூறி இத்தேசத்தில் கவர்ன்மெண்டார் கடமை யென்னவென்பதைக் குறிப்பிட்டுரைக்கிறார். லார்ட் ரிப்பன் சொன்னதாவது :—

“இக்காலத்தில் இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரால் ஆகவேண்டியதும் அதிமுக்கியமானதும் அஃதோடு அதிகஷ்டமானதுமான காரியம் ஒன்றிருக்கிறது. அது என்னவெனில்: இந்தியாவில் படித்துத் தேர்ந்தவர்கள் உயர்பாவங்கொண்டு உயர்பதவியை நாடி உயர் எண்ணங்கள் கொண்டுழைக்க சித்தமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் பிரிடிஷ் கவர்ன்மெண்டுக்கு அனுகூலமாயிருந்து அதை ஆதரித்துப் பேசுவதே அவர்களுக்கு நன்மைபயப்பதாகுமென்று எண்ணும்படி கவர்ன்மெண்டார் நடந்துகொள்ளவேண்டியதே.”

இந்தியாவில் நடந்தேறிவரும் வித்தியாப்பியாசமுறை இந்தக்கொள்கையைக்கொண்டு பார்க்கில் பிரயோசனமற்றதாகவிருக்கிறது. காரியத்துக்குதவாத படிப்பு (மனம்படியப் பெறுதலே படிப்பு) படிப்போடு சேர்த்தியல்ல. பள்ளியில் படித்துத் தேறினவர்களெல்லாம் மனம்படியப் பெறுதலாம் “படிப்பு”ப் படியப்பெற்றவர்கள் என்று சொல்லலாமா பாருங்கள் என்கிறார். மனம் படியப்பெற்றால்மட்டுமே “கல்வியினூங்கில்லை சிற்றுயிர்க் குற்றதுணை” யென்னும் மூதோர் மொழி பலிக்கும். அஃதில்லையேல “அரைப்படிப்பு ஆபத்து விளைக்கும்” என்கிற பழமொழிக்கு இலக்காகும். இத்தனை காலமாய் நடந்துவரும வித்தியாப்பியாச முறையின் பலன் முன்னதை பொட்டினதாயிருக்கிறதோ பின்னதை யொட்டினதாயிருக்கிறதோ கண்ணுள்ளவர் கண்டறிந்து கொள்ளட்டும் என்கிறார்.

'படிப்பு' மனப்பயிர்ச்சிக்கும் காரியசித்திக்கும் இன்றியமையாத சாதனமாம்.

வித்தியாப்பியாச முறை யென்று ஒன்று ஏற்பட்டிருந்தால் அது மனப்பயிர்ச்சிக்குச் சாதகமாயிருப்பதோடு காரியசித்திக்கும் சாதனமாயிருக்கவேண்டும். இவ்விரண்டுக்கும் உதவாத படிப்பு ஒற்றைக்கால் நொண்டியாகி மேல்விர்த்திக்கு உதவாததாகும். ‘நொண்டிப் படிப்பு கோண்டித்தனத்துக்குக் காரணமாம்’ என்பது வெகுஜன வசனம். கோண்டித்தனம் என்றால், தான் கொண்டதே கொள்கையென்று பிடிவாதமாய்ப் பிடித்துநிற்கும் முரட்டுத்தனம். இந்த முரட்டுத்தனம் மனதைப்பற்றியதாகவிருத்தல்போல் தேஹமுயற்சியைப பற்றியதாகவுமிருக்கலாம். உண்மைப்படிப்பின் பயன் உத்தமசித்தமும் நினைத்ததுமுடிக்குமாற்றலுமாய் விளங்கும். உத்தமசித்தமில்லாது போனால் ‘நினைத்ததுமுடிக்கும்ஆற்றல்’ அழகுறப் பொருந்தாது. அப்படியே ‘நினைத்தது முடிக்குமாற்றல்’ இல்லாதபோது உத்தமசித்தமும் பேடிகைப்பட்ட பெண்மணிபோல் பயன்படாது ஒழியும். ஆகையால் இவ்விருவிதப் பலனும் சித்திக்க வித்யாப்யாசமுறை அறிவு விசாலப்படுவதா யிருப்பதோடு கூட அனுபவத்துக்கும் ஒத்ததாகவிருக்கவேண்டும். இதனால் ஏட்டுப்படிப்பின் பிரயோஜனமற்ற தன்மையும் அனுபவஞானத்தின் சிரேஷ்டமும் கூறப்பட்டதாகும். இவ்விருவித உத்தமபலனும் சித்திக்கத்தக்கதாக “நமது வித்தியாப்பியாச முறை இசைந்திருக்கிறதா?” என்று கேட்கிறார். பின்னுமவர்: “பள்ளியிற் படிக்கும் சிறுவர்கள் ஸ்வதந்திரப்பிரியர்களாகவும் உத்தமசித்தர்களாகவும் அனுகூலம் இருக்கிறதா?” அப்பள்ளியில் படிக்கும் குழந்தைகள் எல்லாம் தங்கள் தேசத்துக்கும் குலத்துக்கும் பெருமை, விளைக்கத்தக்க உத்தமமான நகர

மாக்களும் நன்மக்களும் ஆவதற்குவேண்டிய பால்யப்பழக்கம் பெற்றுவருகிறார்களா?" என்று கேட்டு, இக்கேள்விகளுக் கெல்லாம் "இல்லை, இல்லை, உண்மையில் இல்லை" யென்று அவரே விடைபகர்கிறார்.

பள்ளிப்பழக்கம்.

'யூனிவர்ஸிடி' யென்று சொல்லும் ஸர்வகலாசாலைப்படிப்பு காலம், திரவியம் ஆகிய இரண்டு சம்பத்துக்களும் குன்றாத புமான்கள் மக்களுக்கே கிடைக்கத்தக்க தாயிருப்பதுப் பற்றி அதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதைவிட்டு, பெரும்பாலரான சாமான்ய ஜனங்களின் பிள்ளைகள் பெறுவதற்கான பால்யப் படிப்பு என்று சொல்லும் இளவயதில் அமையவேண்டிய பிரதம பாடசாலைப்படிப்பு, அதற்குமேற்பட்ட இரண்டாந்தர அல்லது மத்தியதரப் பாடசாலைப்படிப்பு இவ்விரண்டையும் பற்றிச் சிந்தனை கொண்டு விசாரித்து அவருடைய அனுபவசித்தாந்தத்தை வெளியிடுகிறார்.

மிஸ்டர் ஜான் ப்ரைட் என்னும் ஆங்கிலேய மஹான் அவருடைய வித்வத் சாமர்த்திய விசேஷத்தால் "எத்தேசத்திலும் அத்தேசத்துயிர் தங்கும் ஜனங்கள் ஏழைகளாய் குடிசைகளில் வசிப்பவர்களாகவே யிருப்பார்க" ளென்று சொல்லியிருக்கிறார். இது உண்மையானதோர் சமஷ்டிஜீவ தர்மம். ஆகையால் இதை நாம் சிந்தையிற்கொண்டு பெரும்பாலரான ஏழை ஜனங்களின் வளர்பிராய மக்கள்கள் பால்யப் பழக்கம் பெறுவதற்கான வித்தியாப்பியாச வசதிகள் சரியாக ஏற்பட்டிருக்கின்றனவா என்று பார்க்கவேண்டும். அப்படிப் பார்க்குங்கால் இத்தேசத்துப்பள்ளிப் பழக்கம் "ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்குதவாது" என்கிற பழமொழிக்கேற்ற தாயிருக்கிறதேயன்றி காரண காரிய தோரணை பொருந்தக் கருவிகரணங்கள் இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று ஒத்துழைப்பதற்கான உத்தம சாதனம் அமையப்பெறாமலேயிருக்கிறது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குமென்கிறார். கரணம் என்பது மனசு, புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்கிற மனோவிர்த்திகள் நால்வழியில் பழகுவதற்கான மனப்பயிர்ச்சிக்குப் பொருந்துவதாகவும், கருவி யென்பது கை, கால், கண் காது முதலான தசேந்திரியங்களும் மனதால் நினைத்ததைக் காரியத்தால் முடிக்கும் ஆற்றல் பெற்றதாய்ப் பழகிப்படியப் பெறும் படிப்புக்குப் பொருந்துவதாகவும் கொள்ளல் வேண்டும்.

"பாலைப் புகட்டலாம்: பாக்கியத்தைப் புகட்டலாமா?"

என்பது பழமொழி. படிப்பை விர்த்தி செய்ய அப்பியாசங்களைக் கற்பிக்கலாம். அந்த அப்பியாசங்களில் பழகிவரும் பயிர்ச்சி உள்ளத்துணர்ச்சியினால் ஆத்ம விர்த்திபற்றியுண்டாகவேண்டுமேயன்றி நிர்ப்பந்தமான கற்பனை சிற்பனைகளால் ஏற்படத்தக்கதல்ல. அப்படியிருக்க, பள்ளிப்படிப்பு "டுக்ருங்கரணே மூடமதே" யென்று ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதாசாரியார் கண்டித்துக் கூறியபடி நெட்டுருப் போட்டு பொட்டைப் பாடமாகக் கற்பிக்கப்படுவதாயிருக்கிறது ஸ்பஷ்டம் என்கிறார்.

நமது பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கப்படும் படிப்பை "ஏட்டுப்படிப்பு" என்றும், "புஸ்தகத்தை அறைத்தூட்டல்" என்றும் "யந்திரம் அறைக்கிறதுபோல் கல்வி மூளையில் இறங்க அறைத்துவிடுகிறது" என்றும் பலவாறு சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். 35-வருஷங்களுக்கு முன் இதையெழுதுபவர் படித்துப்பழகிய போதகாசிரியராகிய 'காலேஜ் ப்ரின்ஸிபால்' என்னும் கல்லூரித்தலைவரைக் கண்டு இக்காலத்துப் பிள்ளைகளின் கதியையும் படிப்பின் நிலைமையையும்பற்றிச் சமீபத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது, 'பிள்ளையைப் பள்ளிக்கூடத்துக் கனுப்பிவிட்டோம்' என்று நிம்மதியாயிருக்கக் காலம் இதுவல்ல. உன் பிள்ளை முன்னுக்கு வருகிற வழியை நீயே தேடியுழைக்கவேண்டும். பள்ளிப் படிப்பு காரியத்துக் குதவாது : பால்யம் போனால் வராது! உஷார்!' என்று அவர் நம்மை எச்சரித்துப் பேசலானார். இந்த மாதிரி உத்தம சித்தர்கள் அனேகர் இக்காலத்துக் கல்வியின் குறையைப்பற்றி மனங்குழைய உணர்ந்தும் அதைச் சீர்திருத்த ஒரு விதத்திலும் ஆற்றாதவராய் மனோற்சாகம்குன்றி காலத்தைத் தள்ளி வருகிறார்கள் என்பது நாம் நேரில் அறிந்த விஷயம்.

இலக்கியமின்றி இலக்கணமில்லை.

காரியப்படியின் அவசியத்தை எடுத்து வற்புறுத்திக்கூறுவதால் உயர் இலக்ஷியத்துக்க

வசியமான உத்தம கிரந்தங்களைப் படிப்பது அனுவசியமென்றாவது அவ்வளவு அவசிய மில்லையென்றாவது சொல்வதாகத் தப்பர்த்தம் செய்துக்கொள்ளக்கூடாது. இலக்ஷிய மின்றி இலக்ஷணமில்லை, உத்தமலக்ஷியம் மனதிற் பதியப்பெற்றால்தான் உத்தம குணங்கள் அமையப் பெறலாம்; ஆகையால் அதுவும் அவசியமே.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்"

என்பது மூத்தோர் சொல் வசனம். இதற்குக் கோணல் அர்த்தம் செய்து புஸ்தக வாசிப்பும் கணக்குபோடுதலுமே பிரதானமென்று பால்மணம் மாறாக் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் "வாய்ப்பாடு" நெட்டுருப்போட்டு வருவதும் ஸாரமற்ற ஏட்டுப்படிப்புச் சொல்லித் தருவதுமே "இளமையிற்கல்" என்பதின் நோக்கமாக எண்ணி குழந்தைகளின் பாலப் பருவத்தை விருதாவில் கழித்து வருவதன்றி அவர்கள் பால புத்தியையும் மழுங்கச் செய்து விடுகிறார்கள். இது மகா கொடுமையான அபராதம்.

குழந்தைகள் விளையாட்டுப் பிரியர்கள்.

எதையும் அவர்கள் காரியத்தில் கண்டு களிக்கும் ஸ்வபாவம் உடையவர்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு எதையும் அவர்களுடைய அனுபவத்துக்கு ஒத்துவரும்படியாகப் பொருந்தப் பொருத்தி, அவர்களுடைய பாலசந்திரன் போன்ற இளம் புத்தி மேன்மேலும் விர்த்தியாகி அறிவு விசாலம்பெறப் போதிக்க வேண்டும். "வாத்தியார் சொன்னபடி தர்ப்பயாமி!" யென்று இன்றைக்கு வாத்தியார் நிர்ப்பந்தத்துக்காகப் பாடத்தை நெட்டுருப் போட்டுப் படித்து ஒப்புவித்துவிட்டு நாளைக்குப் பள்ளியைவிட்டதும் எல்லாவற்றையும் அறமறந்து மந்தமதியாய் விளங்குவது பிள்ளைகள் மனதைக் கொல்வதற்கொப்பாகும். ஆகையால் இளம்பிராயத்தில்தானே எதையும் குழந்தைகளுக்கு அனுபவசித்தார்த்தமாய்ப் போதிக்கவேண்டும். இதற்குப் பெற்றோர்களும் போதகாசிரியர்களும் அனுபவஞானமுள்ளவர்களாக விருக்கவேண்டும். அந்த அம்சம்தான் அவர்களிடத்தில் பூஜ்யம். அதைப்பற்றி யெழுதில் வளரும். ஆதலால் தொட்டதைமட்டும் இடைவிடாது சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைத்து முடித்தோம்.

ADVICE TO THE YOUNG.

பாலர்க்கு ஹிதோபதேசம்.

அடியில்வரும் சில நீதிவாக்கியங்களைச் சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் தங்கள் மனதிற்கொண்டு அனுஷ்டிக்குமாறு பிரசுரிக்கிறோம். இதனுடன்கூட, பாலர்கள் மனதில் பச்சை மரத்தில் அறைந்த ஆணிபோல், நன்றாக வேரூன்றும்படியாக வரையப்பட்டிருக்கும் நீதி மார்க்கக் கும்மியையும் பிரசுரிக்கிறோம். இவைகளில் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷ சாதனங்களான தத்துவங்களெல்லாம் மனதில் நன்றாகப் பதியும்படியாக நன்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதை வாசிக்கும் ஒவ்வொரு சிறுவனும் சிறுமியும் இவைகளை நன்றாக மனப்பாடம் செய்து, தினசரி நடக்கையில் அதைப்பழக்கம் பண்ணுவார்களென்று நம்புகிறோம்.

இங்கு எளிதாய் சொல்லப்பட்டிருக்கும் இவ்வுயர் தத்துவங்களை மாத்திரம் அனுபவத்திற்கு கொண்டுவருவார்களேயானால் மனது களங்கமற்று, வரவர ஹிருதயசுத்தி லபிக்கும். வாழ்க்கையில் எவ்வித இடுக்கண் நேரிடினும் ஈடுகொடுத்துச் சமாளித்துக்கொண்டு சுகவழி அடைய சாமர்த்திய முள்ளவர்களாவார்கள். மடியில் கனமுள்ளவனுக்கே வழிப்பறிசெய்யும் திருடர்களிடமிருந்து பயமன்றி, மடியில் கனமில்லாத வழிப்போக்கனுக்கு பயமொன்றுமில்லை என்பதுபோல—கோபம், அகங்காரம், பொறாமை, சத்தியமின்மை, பேதம் பாராட்டுந்தன்மை, பேராசை, பயபக்தியின்மை முதலிய இத்துர்க்குணங்களின் சேர்க்கையே மனிதனுடைய வாழ்க்கையை, கர்மபாரம் என்னும் பாபமூட்டையால் கனமுள்ளதாகச் செய்து, பிறகு, அவன் என்னதான் திருத்திக் கொள்ள முயற்சிசெய்யினும், கஷ்டங்களில் மாட்டிவைத்து, துக்கமுள்ளவனாகச்செய்து "ஸம்ஸாரம் துக்கஸாகரம்" என்றபடி இவ்வுலக வாழ்க்கையானது விசனங்களும் கஷ்டங்களும் நிரம்பிய ஒரு பெரிய சமுத்திரம் என்று நினைக்கும்படிச் செய்கிறது.

முளையில் திருத்தப்படாத மரத்தை வளர்ந்தபிறகு, திருத்த முடிகிறதில்லைபோல, எளிதில் அப்பியாசங்கள் அமையப்பெறும் சிறுவயதில், துரப்பியாசங்களாகிய கோணலான கிளைகள் நேராக்கப்படாவிட்டால், பெரிய மரங்களான பிறகு பட்டுப்போகிற வரையிலும் கோணலாகவேயிருந்து உபத்திரவமளிக்கும். உதாரணமாக எவராலும் கவனிக்கப்படாது இஷ்டம்போல, வீதிகளில் அஷ்டக்கோணலுடன் வளர்ந்திருக்கும் மரங்களையும் அப்பொழுது அப்பொழுது தோட்டக்காரனால் கொத்தப்பட்டும், கத்திரிக்கப்பட்டும், வெட்டப்பட்டும், சீர்திருத்தப்பட்டுள்ள தோட்டத்திலுள்ள மரங்களையும் பார்த்தால், வித்தியாசம் நன்குவிளங்கும்.

இதே மாதிரியாகத்தான் பாலியத்தில்,மனம் போன போக்குப்படியெல்லாம் நடந்து நலம் தீது இன்னதென்று பகுத்தறியும் சக்தியில்லாமலும், இன்னது செய்தால் இன்ன பிரதிபலன் கிடைக்கும் என்று தெரியாமலும், அந்தந்த சமயத்திற்கு தனக்கு எளிதாயும் சுகமாகவும்பட்ட பொய்த்தோற்றப்படி நடந்து கொள்பவர்கள் பெரியவர்களானபிறகு பல கஷ்டங்களைப்பட்டு பல அவமானங்களுக்குள்ளாகி சீர்குலைந்து போகிறார்கள். இதனாலேயே அடித்துத் திருத்தப்படாத பிள்ளையும், ஆசிரியனிடம் படித்து போதிக்கப்பெறாத பிள்ளையும் அணிப்பிள்ளை, கிளிப்பிள்ளையென்று உதாசீனமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். தங்கள் பார்வையிலுள்ள பிள்ளைகளை நல்ல புத்திமதிகள் போதித்து சீர்திருத்தாத தாய் தந்தையரும் துரோகிகளை ஒத்தவர்களாவார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆகையினால் இவைகளையெல்லாம் நன்றாக மனதில் பதியவைத்து 'கல்வியைக்கல் கற்றப்படி நில்' என்னும் ஔவைப் பிராட்டியின் வாக்குப்படிக்கு இளம்வயதில் தூயமனதுள்ளவர்களாய் கோணல் முதலியவைகளில்லாமல், குணத்தினால், தென்னைபோல் உயரோங்கி, அது சிரசில் இளநீர் தேங்காய் கொடுப்பதுபோலவும், அன்னம் நீரிலிருந்து பாலைப்பிரிப்பதுபோல தீங்கிலிருந்து நல்லதைப்பிரித்துக் கிரகித்தும், பக்கத்திலிருப்போருக்கு சன்மார்க்க நெறியாய் நின்று உலகுய்ய நடக்கச் சாதனமாய் இதைக் கைப்பிடித்து நடப்பார்களென்று நம்புகிறோம். இன்னும் வருஞ் சஞ்சிகைகளிலும் நன்கு படும்படியான நடையிலுள்ள விவேகரஸத்தாலாட்டையும் பாரதம் முதலியவைகளிலிருந்து சிறுநீதிக் கதைகளையும் கூடியவரையிலும் விவரிப்போம்.

ஹிதோபதேசக்குறிப்புகள்.

1. இந்தச்சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது, நாம் கடவுளைவணங்கி முக்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்.

2. இன்னகாலத்திலே இந்தச்சரீரம் நீங்கும் என்பது நமக்குத் தெரியாதாகையால் நாம் எக்காலத்திலும் கடவுளை வழிபடல் வேண்டும்.

3. கடவுளையும், அவரை வழிபடும் நெறியையும் அதனால் எய்தும் பயனையும், நமக்குப் போதிக்கும் அருள்வடிவாகிய ஆசாரியர் ஒருவரே நமக்கு உயிர்த்துணை. ஆதலால், அவரை ஒருகாலமும் மறக்கப்படாது.

4. ஈசுரபக்தியும் நல்லொழுக்கமும் உள்ள பிதாமாதாக்களை உடைமையே பெரும்பாக்கியம்.

5. தீவிரமாயேனும் மந்தமாயேனும் நல்வினை இன்பத்தையும் தீவினை துன்பத்தையும் வருவிக்கும்.

6. நன்மைசெய்தற்குச் சமயம் வாய்க்கும்பொழுது செய்யாதொழிவோமாயின், பின் ஒரு காலத்தில் அது வாய்ப்பது அரிது.

7. சோம்பலே தீமைக்கும் துன்பத்திற்கும் பிறப்பிடம்.

8. தங்கள் நயத்தின்பொருட்டு மாத்திரமன்றி, பிறர் நயத்தின்பொருட்டும் பிரயாசைப்படுகிறவர்களே உத்தமர்.

9. எவ்வளவு அதிக இரகசியமாகச் செய்யப்படும் நன்மைகளையும் முற்றறிவு உடைய

கடவுள் அறிந்து பயன் அளிப்பார். பிறர் அறிந்தென்? அறியாதிருந்தென்?

10. தன்பொருட்டு மாத்திரம் பிரயாசைப் படுகிறவர் அற்ப இன்பத்தை மாத்திரமே அனுபவிப்பர். அவ்வற்ப இன்பமுமோ மிக இழிந்தது.

11. அறிவும் அதனால் ஆகிய நற்குண நற்செய்கைகளும் உள்ள சான்றோர்களாலே நன்கு மதிக்கப்படுவதற்கு யோக்கியனாய் இருக்கக்கடவோம்.

12. நாம் பிறர்க்குச்செய்த உபகாரங்களை நாமே எடுத்துப் புகழ்தல் தக்கதன்று.

13. அடக்கம் உடைமை அனைவருக்கும் சிறந்த ஆபரணம்.

14. நாம் செல்வத்தையும் உபசரிக்கப்படுதலையும் நம்முடைய பிரீதிக்கு மாறாக் இழத்தல்கூடும். நல்லொழுக்கத்தையோ அப்படி இழத்தல் கூடாது.

15. சுசி உடைமை சரீரத்துக்கு திடத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் வளர்விக்கும்.

16. நாம் பிறர்க்கு ஒன்றை வாக்குத்தத்தம் செய்யுமுன் அது நம்மால் இயலுமோ? இயலாதோ? என ஆராய்ந்துகொள்ளக்கடவோம்.

17. இளமையிலே ஒருவன் பழகிய பழக்கம் நன்றேயாயினும் தீதேயாயினும் அதுவே பெரும்பான்மையும் மரண பரியந்தம் அவனைத் தொடரும்.

18. நமக்கு நல்லொழுக்கமும் புகழும் இன்பமும் வருதல், தவிர்தல்கள் முறையே பெரும்பான்மையும் நமது நற்சார்பு தீச்சார்புகளால் ஆகும்.

19. நாம் இரகசியமாகக்குற்றம் செய்யும்போது பிறர் நம்மைக் கண்டியாவண்ணம் தப்பிக்கொள்வோமாயினும் நம்முடைய மனம் நம்மைக் கண்டியா வண்ணம் தப்பிக்கொள்ள மாட்டோம்.

20. நாம் சிறு துன்பங்களைச் சகிக்கப்பயில்லவேண்டும். பயில்வோமாகில், மேலே பெருந்துன்பங்களையும் சகிக்க வல்லவர் ஆவோம்.

ARYAN MORALS IN KUMMI SONGS.

நீதிமார்க்கக்கும்மி.

1.

சீர்பெறுமிப்புவி மீதினில் மானிடர்
திண்ணமுடன் வாழமுனிவர்சொன்ன
ஏர்பெறுமாரிய நீதியைக் கும்மியாய்
இயம்பப் பராபரனைத் துதிப்பாம்.

2.

மாதா பிதா குரு தெய்வம் இவரை
மதியாது விட்டால் மாபாதகம்;
ஆதாரம் உன்னை யீடேற்று வதற்கிவர்
ஆய்ந்து பாரடி ஆரணங்கே.

3.

உண்மையே உயிர்களுக் குற்றதுணையென்று
உபநிடதங்க ளெல்லா முரைக்கும்;
புண்ணியங்கட்கு வழிகாட்டும் அது
புத்தியிற் கொள்ளடி பூங்குயிலே.

4.

தன்னைப் போலவே அந்நியருமென்று
தருமஞ் செய்வா யவர்தளரும்போது;
அந்நியர் துன்பம் அசட்டை செய்தால் நீ
அடைவதில்லைப் பேறு ஆரணங்கே.

5.

அந்நியர்க்குத் துன்பஞ் செய்யாதே அதை
ஆவலாய் மனதில் எண்ணாதே;
மண்ணுந்தர்மமும் மற்றத்தவங்களும்
மாய்ந்து போகுமடி மானினியே.

6.

அந்நியர் வேதைப் படும்போது மேலோர்
சொந்த நன்மைகளைப் பாரார்கள்;
இன்னுயிர்களையும் ஈவார் அதற்குப்
பின்னு மென் சொல்வது பெண்மயிலே.

7.

சந்தன மரத்தை வெட்டுங் கோடாலிக்கு
கந்த ஜலத்தைத் துளிப்பதுபோல்
சிந்தையில் எண்ணாது தீங்குசெய்வோருக்கு
வந்தனஞ் செய்வது வண்ணமாமே.

8.

ஜாதி குலங்களைப் பாராதே ஒருவர்
வேதனைகள் படும் போதவர்க்கு

சாத்தியமான வுதவி செய்து அவர்
சங்கடந் தீர்ப்பது தர்மமாமே.

9.

தருமவிதிவழி நடப் போர்க் கதனுல்
தரித்திரம் மென்மேல் வந்திடினும்
பெருமையாய் மனத்தை யதர்மச்செய்கையில்
போகவிடாதே நீ பூங்குயிலே.

10.

நன்றி மறப்பதை நாடாதே அது
நரக வேதனைக்கு ஆளாக்கும் ;
என்று முன்னேர்கள் சொன்னதை யுணர்ந்து
இடர்களைத் தேடாதே இட்டவர்க்கு.

11.

பொன்னுடன் மண்ணுங் கலந்திருக்கக்கனி [யில்
மண்ணைவிட்டுப் பொன்னைக் கொள்வது [போல்
இன்னல் தருங்கன்மம் இழிவானதென் [றெண்ணி
ஈட்டுவாய் புண்ணியம் ஏந்திழையே.

12.

மண்ணேரம் சொன்னர் மனையழியுமென்று
மாதுமுன் சொன்ன மறைமொழியை
யெண்ணியே யெந்நாளும் ஏதமில்லாமலே
எட்டி நடவடி ஏந்திழையே.

13.

கோபமே பாபத்துக்காதாரம் அதைக்
கொள்ளி கொண்டேநீ சுட்டெரிப்பாய் ;
ஆபத்துகள்வரும் அறிவைக் கெடுக்கும்
ஆய்ந்து பாரடி ஆரணங்கே.

14.

பொறுமையே யாவர்க்கும் பெருமை தருவதும்
போகங்களை யுண்டாக்குவதும் ;
சிறுமை களென்றும் உண்டாகாது அதைச்
சிந்தையில் வையடி தேன்மொழியே.

15.

செல்வம் வந்தாலும் செருக்கடையாதே
சீக்கிரம் வந்திடும் அதற்கு நாசம் ;
இல்லாமை நேர்ந்தாலும் இதயத்தில் சஞ்சலம்
மில்லாமல் பாரடி நேரிழையே.

16.

முயற்சி யுடையவர் எக்காலத்திலும்
இகழ்ச்சியடையார்கள் என்று நினை ;
உயர்ச்சி யடைவாய் நீ உண்மைவழிகளால்
உறுதியாய் நம்படி ஒண்டொடியே.

17.

ஈசனளித்தது எவ்வள வானுலும்
அவ்வளவே போதுமென்றிருப்பாய் ;
பேசாதே குறைகள் பேசிடில் வந்திடும்
பெரிய துன்பங்கள் பெண்மயிலே.

18.

கொலை களவு காமம் கள்ளுண்ணலானவை
கொடிய பாதகமெனத் தவிர்ப்பாய் ;
நிலையாக மனதை நித்திய வஸ்துவில்
நிறுத்துவதே மோட்சம் நேரிழையே.

19.

தெய்வ பக்தி யில்லாதவர்க்கென்றும்
தீங்குகள் நேரும் அஃதுள்ளவர்க்கு
வையம் புகழநல் வாழ்வுகளுண்டாகும்
வானேர் உறவாவார் வாள் விழியே.

20.

நீரின்மேல் பிறக்குங் குமிழியானது
நிமிஷத்தில் தோன்றி மறைவதைப்போல்
பாரின்மீது மாந்தர் தேகமும் வாழ்வும்
பார்க்கும்போதே போகும் பைங்கிளியே.

21.

ஈசனிருப்பிடம் இதயத்திலே இதை
யின்னபடி யென் றறியாமல்
தேசமெல்லாஞ் சுற்றித் திரிந்தலைகிறுர்
திண்மை யில்லாதவர் தீங்குயிலே.

22.

நீ செய்யுஞ் செய்கையும் நினைக்கு மெண்ணமும்
நீயே யறிவாயென் றெண்ணதே;
நேசமாயுன்னுள்ளே வாசமாயிருக்கும்
நித்தியவான்மா வெல்லாமறியும்.

23.

ஜென்மங் கிடைப்பது கன்மத்தின்படியே
துன்புறுங் காரியஞ் செய்யாதே ;
உண்மையாய்க் காயம் மனோவாக்கிவையால்
உத்தமியென்று உயர்வடைவாய்.

24.

தனக்குச் சத்துரு மித்துருவாவதும்
தானே யென்றறிவாய் தையலே நீ;
தாழ்வதும் உயர்வதும் தன்னாலே அதன்
தன்மை யறிவது ஞானமாமே.

25.

ஆசையுண்டாவதும் அது அழிவதும்
ஆகியவைகள் மனத்தாலே;
நேசமாய் மனதை நிறுத்திப்பிரம்மத்தில்
நிராசை தேடடி ஞானப்பெண்ணே.

26.

உற்றார் பெற்றார் முதலாகிய சுற்றத்தார்
ஒருவரும் உன்னுடன் வாரார்கள்;
பற்றும் நீ முன் செய்த பாவ புண்ணியங்கள்
பார்த்துத் தேரடி பைங்கிளியே.

27.

ஆரிய நீதியை ஆவலாய்த்தமிழில்
அவனியி லுள்ளோர்க் குதவும்படி
சீருடனேஸ்ரீ-நிவாச உள்ளன் சொன்ன
சிங்காரக் கும்மியைப் பாடுவாய் நீ.

THE ESSENCE OF MAHABHARATA.

பாரத சாரம்.

வேதம், ஆகமம், இதிகாசம், புராணம் என்னும் பெரிய நூற் பிரிவுகளில் பாரத மென்ற இதிகாசம் உலகத்திலுள்ள அரிய பெரிய கிரந்தங்களுள் தலைமை பெற்றதாகும். "பாரதஃ பஞ்சமோவேத:" என்று இதை வேதத்தோடு சேர்த்து ஐந்தாவது வேதமென வழங்குதலால் இதன் பெருமை நன்குவிளங்கும்.

ஒருவனைப்பார்த்து "நீ வாய்மையே வழங்கல்வேண்டும்," என்று சொல்வதைவிட அரிச்சந்திரனைப்போல் சத்தியத்தில் நின்றவர்களைப் பற்றியும், அதனால் அவர்களுக்கு வந்த நற்கதியைக்குறித்தும் வற்புறுத்துகிற கதையைச் சொல்லியும்; "நீ பொய் சொல்லலாகாது" என்று சொல்வதைவிட தருமராஜனைப்போல் ஒரு பொய் சொன்னதினால் நேர்ந்த தீமையைக்குறித்து வற்புறுத்துகிற கதையைச் சொல்லியும் போதிப்பதானது சிரேஷ்டமானதென வுணர்ந்த நமது கவி சிரேஷ்டராகிய வியாசர் மானிடஜன்ம மெடுத்தவர்களுக்கு இன்றியமையாத மகா பாரதத்தை எழுதினர். இது நாம் எப்படி நடத்தல்வேண்டுமென்பதை நன்றா யெடுத்துக்காட்டி நீதியைப் போதிக்கும் குருவைப்போன்றுளது. குழந்தை, புதல்வன், புதல்வி, தம்பி, தமயன், தாய், தகப்பன் என்னும் நிலைமையிற் செய்யவேண்டுவனவற்றை சுப்பிரமாயும் மனோகரமாயு மெடுத்துக் கூறுகின்றது. பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு வருணத்தாரும், இவருட் சேராத பஞ்சமர்களும் நாடோறும் நடந்துகொண்டுவரவேண்டிய மார்க்கங்களும் இதில் விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்படியே மாதா பிதாக்களிடத்திலும், குருவினிடத்திலும், ஈசுவரரிடத்திலும் காட்டவேண்டிய பக்தி, சகோதரரிடத்தில் அன்பு, பதிவிரதா தருமம், பெரியோர்களிடத்தில் மரியாதை,

விருந்தோம்பல், செய் நன்றியறிதல், செங்கோன் முறைமை முதலிய பல சிறந்த நீதிகளை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. நன்னடக்கைக் குறிய விதிகளைமாத்திரம் எடுத்தெழுதி யிருப்பின் அதனுண்மை அவ்வளவு நன்ருய் விளங்குவதரிது. அதைப் பார்ப்பவரிற் பலர்,

"சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய அரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்."

என்னுந் தேவர் குறளை எண்ணி, "சொல்லுவது சுலபம், நடத்தல் கஷ்டமென," அந்நூல் விஷயத்தில் அவர் வாக்கையே பிரயோகிப் பார்போலாவாரேயன்றி அவ்வாறு நடக்க முயலார். அந்தந்த விதிகளைத் தம் வாழ்நாளில் மேற்கொண்டு நடந்துகாட்டியவர்களின் சரித்திரங்களையு முரைத்து நீதிகளையும் எடுத்துக்காட்டினுல் அவர்கள் அவ்விதிகளை முன்னிலும் நன்கு கிரகிப்பதுமன்றி நடக்கவும் முயல்வார்கள். ஒருவனுக்கு ஜயாபஜயமும், சுகதுக்கமும், செல்வமும் வறுமையும், அவனது நடத்தையால் வருவன. பிரஹ்லாதன் தன் நன்னடக்கையின் பலனுக ஒரு காலத்தில் திரிலோக சாம்பிராச்சியத்தையு மடைந்திருந்தான். அப்பொழுது இந்திரன் ஒரு வேதிய வேடங்கொண்டு அவனிடஞ்சென்று, சீடனுக அநேக நாளிருந்து அவனுக்கு அதிக பிரீதிவருமாறு ஒழுகிக்கொண்டு வருகையில் பிரஹ்லாதனுக்கு சீடனிடத்தில் அதிக விஸ்வாசம் பிறக்கவே அவனை யழைத்து "உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேள், நான் தருகிறேன்," என, இந்திரன் "உன் நன்னடக்கையை யான் விரும்புகிறேன்" என்ருன். பிரஹ்லாதன் என் செய்வானினி! தன்னுடைய பிரதானமான இக்குணத்தைத் தானஞ் செய்துவிடுவதனுல் யாது விளையுமோ என்னு மச்சமுடையவனு யிருந்தபோதிலும், தான் வாக்களித்துவிட்டபடியால் வேறென்றுஞ் செய்வதற்கியலாது தடையின்றிக் "கொடுத்தேன்" என்ருன். நிகழ்ந்ததைக்குறித்து பிரஹ்லாதன் மனக்கவலையுற்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கு மளவில் அவனது தேகத்தினின்றும் ஒரு ஜோதி அருநிழலுருவத்தோடு வெளிப்போந்தது. அதைப்பார்த்து பிரஹ்லாதன் நீ யாரென்ன, அஜ்ஜோதியானது "நான் உன் நன்னடக்கையிற் சாராம்சம், நீ என்னை எறிந்துவிட்டாயாதலின் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்தேகுகின்றேன் என்றது. சீடனுகிய அந்தப் பிராமணனிடத்து வாசஞ்செய்யப்போகின்றேன்" என்றது. அதன்பின் வேறொரு ரூபம் முன்மாதிரியாகவே வெளித்தோன்றியது. அதை நீ யாரென வினவியபோது அது, "நான்தான் நேர்மை என்னும் பெயர் பெற்றவன், எப்பொழுதும் நன்னடக்கையோடு குடிகொண்டிருப்பவன். அஃதுன்னை விட்டேகவே யானும் புறப்படவேண்டியிருக்கிறது" என்று சொல்லிப்போய்விட்டது. இம்மாதிரியாகவே அவனிடம் குடிகொண்டிருந்த வாய்மை, பொறுமை, வீரம் முதலிய சகல குணங்களும் ஒன்றின்பின் னென்ருகச் சென்றுவிட்டன. ஐசுவரியம் அவனைவிட்டுப் பிரியும்பொழுது அவனை நோக்கி "ஓ பிரஹ்லாதா! உன் நன்னடக்கையினுல் மூன்றுலகினையும் உட்படுத்தி யாண்டனை. அதனை யறிந்து தேவர்களுக் கரசனுகிய ஆயிரக்கண்ணன் பிராமணவேடம் பூண்டு சீடனுய் உன் பிரீதியைச் சம்பாதித்து உன் குணத்தைக் கவர்ந்தான். சிறந்த அறிவும் ஆண்மையும் பொருந்தின பிரஹ்லாதனே! எனக்கும் மற்றவைகளுக்கும் மூலாதாரம் நல்லொழுக்கமாகிய நடையேயன்றி வேறில்லை" எனக்கூறி அக்குணமும் சென்றது. இப்படியே மகாபாரதம் அநேக சந்தர்ப்பங்களில் ஒவ்வொருவனும் தான் அறிந்து நடக்கவேண்டிய நானுவித நடக்கைகளைக்குறித்தும் கூறுகின்றது. பகுத்தறிவும் சேர்ந்து ஆறறிவுடைய மனிதனுக்கு, கடவுள், மனிதன், பிரபஞ்சம் இவைகளினுடைய சொரூப முதலிய குணங்களையும் ஒன்றற் கொன்றுள்ள சம்பந்தத்தையு மெடுத்துச் சொல்லி அவற்றை யொழுங்குபடுத்திக்

கூறும் தத்துவநூலை யாராய்வது கடமையாகும். மகா பாரதமும், எல்லாவற்றிற்குமொரு முதல்வன் உண்டென்றும் அவனைத்தான் ஈசுவரன், பரப்பிரமம் முதலிய பெயரிட்டு வழங்குகிறார்களென்றும், சூரிய சந்திரர் தாம் தினந்தோறும் செய்துவரும் வேலைகளைச் செய்விப்பவனும் அவன்தானென்றும், புல் பூண்டு, செடி, மரம், கொடி, பறவை, மிருகம், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன முதலிய பலவகைப் பிராணிகள், தேவர்கள், மனிதர்கள் இவர்களின் உயிருக்குயிராயிருப்பவனும் அவன்தானென்றும்,

“புல்லாகிப் பூவாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல் விருக்ஷமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்ல சுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅநின்ற வித்தாவர சங்கமத்து
ளெல்லாப் பிறப்பும்”

பிறந்திளைத்த உயிருக்குயிராயினான் எனவே இறைவனில்லாத விடமொன்றுமில்லையென்றும், அவனெங்கு மிருக்கிறானெனவே எல்லாவற்றிலுமிருப்பது ஒருயிரே என்றும், அவ்வுயிர்தான் கடவுள் என்றும் கூறும் தத்துவநூலாயிருக்கிறது. இதனால், நமக்கு எல்லா ஜந்துக்களிடத்தும் அன்பும் ஆர்வமும் அருளுமிருத்தல் வேண்டுமென்பது புலப்படுகிறது. எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஒரு பொது உயிர் பொருந்தியிருப்பதனால் பிறவுயிருக்கு எவ்விதத் துன்பஞ்செய்தாலும் நாம் நமக்கே துன்பஞ்செய்துகொண்டது போலாகின்றது. ஆதலால் தான் மன்னுயிரையுந் தன்னுயிரைப் போற் பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்பது. இதற்கு உசிநரன் அல்லது சிபிச்சக்கரவர்த்தியே சான்றாகும்.

பிரபஞ்ச முழுவதும் தன் ஸ்வரூபத்தை யடையவேண்டுமென்பது ஈசுவரனுடைய இச்சை. அவ்வீஸ்வரனே பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் என்று சொல்லப்பட்ட திரிமூர்த்திஸ்வரூபமாயுள்ளவன். அவர்விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவே மற்ற தேவதைகள் பாடுபடுவார்களேயன்றி தத்தம் சுயநன்மையைக் கருதியன்று. தேவதைகள், மனிதர்கள்போம் வழியிற் கஷ்டங்களையும் துன்பங்களையும் செய்து பரீக்ஷிப்பார்கள். இவைகளுக்கெல்லாம் பயப்படாமற் தைரியமுடையவர்களாய் அதிக பலமும் நல்லறிவும் பெற்று நேரிய வழிக்கு மானிடர்களைக்கொண்டு வரவேண்டுமென்பது அவர்களெண்ணமேயன்றி மற்றப்படியன்று. மனிதர்களும் மற்றுமுள்ள ஜந்துக்களும் தாமிருக்கும் தேகம் தமக்கு இனியிருக்கத்தகாத நிலைமையை அடைகிறபோது அவ்வுடலைவிட்டு நீங்குகிறார்கள். இதைத்தான் மரணமென்றும், சாவு என்றும் சொல்லுகிறோம். இவ்வுடலம் விழுந்தபிறகு அதிலிருந்த ஆத்மா தான்செய்த இருவினைக்கேற்ப முன்னிருந்த தேகத்தினும் சிறந்ததோர் தேகத்தையாவது இழிந்ததோர் உடலையாவது தனக்கிருப்பிடமாகக் கொள்ளுகிறது. நாம் தரிக்கும் அங்கி நாம் வளர வளர நமக்கு அளவு சரிப்படாது கிழிந்துபோவதுபோல நமதுடம்பும் சிறப்பில் வள்ரும் அல்லது தேயும் ஆத்மாவுக்கு சரிப்படாது போம்பொழுது அழிந்துபோகின்றது. இக்கருத்தையுட்கொண்டன்றோ

“பாளையாந்தன்மை செத்தும் பாலனாந்தன்மை
செத்துங்
காளையாம் பருவஞ்செத்துங் காமுறு மிளமை
செத்து
மீளவின் மொய்ம்பு செத்து மேல்வருமூப்புமாகி
நாளு நாஞ்சாகின்றாமா னமக்கு நாமழாததென்
னோ!’,

என்று குண்டலகேசினியாருங் கூறுவாராயினார். ஒரு பெரிய ரிஷியினிடமிருந்து நந்தினி என்னும் காமதேனுவைக்களவாடிய அஷ்டவசுக்களும், ரிஷியினுடைய சாபத்தால் பூமியில் பிறக்கவேண்டி நேரிட்டதைக்கருதி, ஜாந்நவி என்னும் கங்கையினிடம் வந்து, ‘தங்களைக் குழந்தைகளாகப் பெற்று தயா என்பவனைத் தவிர மற்றவர்களை உடனே எறிந்துவிடவேண்டுமென்று கேட்டார்களென்பதினால்,

மானிடயாக்கையிலிருப்பது அவர்கட்கு சிறையிலிருப்பதுபோலத் தோன்றியதிலையன்றோ? இவ்வுலகிலுள்ள நாம் ஒரு குழந்தை பிறக்கும்போது அதிக ஆநந்தக்களிப்பிலாழ்ந்து ஒருவன் இறக்கும்பொழுது சற்றேனும் யோசியாது அறிவீனத்தினால் அழுவதையே நம் தொழிலாகக்கொள்ளுகிறோம். இஃது நமது சிநேகிதனை சிறையிலடைக்கும்பொழுது உற்சாகத்துடன் விருந்துண்டு, அவனைச் சிறையினின்று விடுக்கும்பொழுது வருத்தத்துடன் அழுவதையொக்கும். எப்படி அஷ்டவசுக்களையும் கங்கையானவள் மானிட தேகமாகிய கூண்டினின்றும் எப்படி விடுதலை செய்தனளோ, அது போலவே மரணக்கடவுளாகிய யமன் ஆத்மாவை உடலிலிருந்து விடுதலைசெய்கிறார். மரணத்திற்கு அதிபதியான கூற்றுவனைக் கொடியவனென்றெண்ணாது நமக்கு நன்மை நாடுபவனாக எண்ணல்வேண்டும். ஏனெனின், இருந்த உடலிலேயே அழுகச்செய்து ஆத்மாவை உபத்திரவஞ்செய்யாது தக்க காலத்தில் ஆத்மா சிறப்பில் விருத்தியாகும்படி விடைகொடுப்பதினாலென்றறிக.

> "தீங்கு வந்தடையுமாறு நன்மைதான் சேருமாறுந்
> தாங்கள் செய்வினையினாலே தத்தமக் காயவல்லா
> லாங்கவை பிறரால் வாரா வமுதநஞ்சிரண்டினுக்கு
> மோங்கிய சுவையின் பேத முதவினர் சிலருண்டோ?"

என்றபடி நல்லவர்களும் தீயவர்களும் தங்கள் வினையைத் தாங்களே யாக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். நல்லவர்களுக்கு தேவதைகளுடைய உதவியும், தீயவர்களுக்கு அவர்களுடைய விரோதமும் நேருகிறது. ஒருவரைத் தாழ்த்தியும் ஒருவரை யுயர்த்தியும் வைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமோ கடவுளுக்கில்லை. மனிதர்கள் தங்களுடைய வினைப்படி வரவேண்டிய இடத்திற்கு தேவதைகள் அவர்களை செலுத்தவே, அவர்கள் அதற்குத் தக்கபடி ஜன்மமெடுக்கிறார்கள். ஒருவன் தன் முற்பிறப்பில் தனக்கிருந்த நல்லெண்ணம் நற்செய்கை இவற்றுக்குத் தக்கவாறு இந்த ஜன்மத்தில் தக்கவிடத்தில் தக்க குணரூபலாவண்யத்தோடு பிறக்கிறான். தீய எண்ணமும் தீச்செயலுமுடையவன் அதற்குத் தக்கபடி பிறக்கிறான். ஒருவன் தேகமும் அவன் பிறந்திருக்கும் வர்ணாசிரமும் பூர்வகர்மத்திற்குத் தக்கபடிதானிருக்கும். நிஷதர்களுடைய அரசன் புத்திரனான ஏகலைவன் குருபக்தியினால் சகல அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகளைக் கற்றும், ஏகவல்லியனென்று பெயர்பெற்றும், குருவிசுவாசம், ஊக்கம், விடாமுயற்சி முதலியவைகளில் சிறப்புற்றும், தனக்குரியன வல்லாதனவற்றை தன் கையைக்கொண்டு முயற்சிசெய்தமையால் தன் வலக்கைப் பெருவிரலை குருவுக்கு காணிக்கையாகக் கொடுக்கும்படி நேரிட்டது. இதுவும் பூர்வகர்ம தோஷமே யன்றி வேறல்ல.

இப்படி பூர்வகர்ம விசேஷத்திற்குத்தக்கபடியே பாரத யுத்தத்தின்பொருட்டு சுவர்க்கத்தில் தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து யோசனைசெய்து தேவேந்திர பதவியிலிருந்த சிலரை, பூமியில்போய்ப் பிறந்து காரியத்தை முடித்து, மறுபடியும் சுவர்க்கம் வந்துசேரும்படி உத்திரவிட்டார்கள். இப்படியேவந்து தோன்றியவர்கள்தான் பஞ்சபாண்டவர்களென விசிதமாகிறது. இவர்களுக்குதவியாக மகா விஷ்ணுவும் கிருஷ்ணாவதாரம் செய்ததாகத் தெரியவருகிறது. தம்முடைய ஆதிசேஷனையும் உடன்கொண்டுவந்தார். பலராமர்தான் ஆதிசேஷாம்சம்.

உலகம் தான் போகவேண்டிய நன்மார்க்கத்தினின்று தவறி துன்மார்க்கத்திலே அதிகமாய்ப் பிரவேசித்துப் பாவங்களும் தீமைகளும் அதிகரித்து பூமி தாங்காத நிலைமைக்குவந்துவிடுந்தருணத்தில், தீமையை யொழித்து நன்மையை நிலைநாட்டும் வண்ணம் சர்வேசுவரனே பூதவுருவங்கொண்டு இங்கு பிறப்பதுண்டென்பது வேதத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்

பட்டவிஷயம். இப்பிறப்பிற்குத்தான் அவதாரம் என்று பெயர்.

துஷ்யந்த மகாராஜாவுக்கு சாகுந்தலையினிடமாகப் பிறந்த பரதனுடைய வமிசத்தாரைக் குறித்துச் சொல்லும் சரித்திரமாகையால் பாரதமென்று பெயர். சந்திரகுலதிலகனுகிய சவ்வருணன் சூரியன் மகளாகிய தபதியை நினைந்து வருந்துவதையறிந்த வியாழபகவான் சூரியனிடம் பேசி தபதியை சவ்வருணனுக்கு மணஞ்செய்வித்தார். குருவருளாற் கூடிய மணத்திற்பிறந்த மகனுக்கு 'குரு' என்றே பெயரிட்டார்கள். அவனுடைய நாடு குருநாடு இவன் சன்னியாச ஆசிரமத்தை அதிகமாய் வகித்து ஜப தப முதலியவற்றை நிறைவேற்றிய இடத்திற்கு குருக்ஷேத்திரமென்று பெயர். பாரதசாரத்தில் அங்கங்கே காட்டப்பட்ட சிற்சில சாரமான சங்கதிகளை எடுத்துக் கூறுவோம்.

அஷ்டவசுக்களில் ஒருவராகிய தயா என்பவர் பீஷ்மராகப்பிறந்து தன் பிதா சந்தானுவின் கருத்தை நிறைவேற்ற எண்ணங்கொண்டவராய், தன்னை யேற்றுக்கொள்ளும்படி நின்ற இல்லற வாழ்க்கையையும், சிம்மாசனத்தையும் துறந்து சத்தியவதி என்ற பரிமளகந்தியை தன் தகப்பன் முன்கொண்டு வந்துவிடவே, தகப்பன் ஆச்சரியமும் ஆநந்தமுமடைந்து பிள்ளையைப்பார்த்து,

"தந்தையர்க்குதவு முதவியினெனக்குச்
சதமடங்குதவினை, யுனக்கு
மைந்தருக்குதவு முதவியிற்சிறிது
மாதவஞ் செய்திலே னுதவச்,
சிந்தையிற்றுறக்கம் வேண்டுமென்றெண்ணிச்
செல்லு மன்றல்ல துன்னியிர் மேன்
முந்து றக்காலன் வரப்பொரு னென்றே
முடிவிலா வொருவர மொழிந்தான்."

ஓ! குழந்தாய்! நீ விரும்பினலொழிய மரணம் உன்னை அணுகாதொழிக. பாவசிந்தையென்பது சிறிதேனுமில்லாத சற்புத்திரனே! உன்னுடைய உத்தரவின்பேரில் தான் யமன் உன்னை யணுகுவான்" என்று ஆசீர்வதித்தான்.

அங்ஙனம் தன்னருமைப் புதல்வனை ஆசீர்வதித்து நின்றதும்,

"அம்புவியரசன் மாமனு மரச
னடி பணிந் தவயவத்தழகா
லும்பரும் வியக்குங் கிளியை முன்னிருத்தி
யொடுங்கினன் வாய் புதைத்துரைத்தா
னெம் பெருமானீ கேட்டருளுனக்கே
யிசைந்த மெய்த் தவம்புரியிவனை
வம்பவிழ் மலர்மா தென்பதே யன்றி
வலைஞர்மா மகளெனக்கருதேல்."

என்று வலைஞர் தலைவன் புகன்றான்.

2. சத்தியவதி பீஷ்மரைப்பார்த்து, விதந்துவாயிருக்கும் அம்பிகை அம்பாலிகை என்னு மிருவரையும் மணந்து புத்திரபாக்கியம் பெற்று சந்தானு வம்சம் இடையறுவண்ணம் காப்பாற்றும்படி வேண்ட, அவர் தமது சிற்றன்னையை நோக்கி "அம்மா, தாங்கள் சொல்வது சரிதான். தர்மசாஸ்திரத்திற்கும் ஒத்ததுதான். ஆயினும், பிரமசரியத்தையே நான் எப்பொழுதும் விரதமாகக்கொண்டு ஒழுகுவேனென்று கூறிய சபதம் உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானே. திரிலோகசாம்பிராஜ்ஜியம் வருவதானுலும், அல்லது அதினும் சிறந்த பதவி கிடைக்கிறதாயிருந்தாலும், அவற்றையொரு பொருளாக மதித்து என் சபதத்திற்கு விரோதமாய் நடக்க எண்ணுவேனே? ஒருக்கால் மண் தன் மணத்தை மாற்றினும் மாறும்; ஜலம் தன் குளிர்ச்சியை நீக்கினும் நீக்கும்; ஒளி தன் உருக்காட்டுமியல்பினை ஒழிக்கினும் ஒழிக்கும்; வளி தன் பரிசம் மறைக்கினும் மறைக்கும்; அக்னி தன் சூட்டை யகற்றினு மகற்றும்; ஞாயிறு தன்னெளி யிழக்கினு மிழக்கும்; திங்கள் தன் தண்கதிர்விலக்கினும் விலக்கும்; விருத்திரனை வென்றோன் தனது ஆண்மையை இழக்கினும் இழக்கலாகும்; தர்மதேவதை நடுவு நிலைமைகுன்றி ஒருபுடை சாரினும் சாரும். யானே சொன்ன சொற் பிறழேன், தாயே! என்னை மன்னிப்பீராக" என்றான்.

3. துரோணரிடத்தில் வில்வித்தை கற்ற மாணவர்களின் அறங்கேற்றநாளில் கர்ணனை துரியோதனன் அங்கதேசாதிபதியாக்கிய சமயத்தில், அந்நன்றிக்கறிகுறியாய் "நம்முடைய நட்பு நமன் ஒருவன் தவிர மற்றெவராலும் மற்றெதனாலும் பிரிக்கமுடியா தொழிக" என்று கர்ணன் சபதம் செய்தான்.

4. பாஞ்சால தேசத்து அரசனாகிய துருபதனை துரோணருடைய உத்திரவுப்படி அர்ச்சுனன் தேர்க்காலில் கட்டிக்கொண்டு வந்துவிட, துரோணர் அவனைப்பார்த்து, "அரசனல்லாதவன் எப்படி அரசனுக்குச் சிநேகனெனக் கூறிக்கொண்டு வரலாம்!" என்று என்னை இகழ்ந்தாயில்லையோ? நம்மிருவருடைய பாலிய சிநேகம் என்றைக்கும் நிலைபெற்றிருக்க வேண்டாமா? மேலும் நாம் வாசிக்கும்போதே எனக்குப் பாதி ராஜ்ஜியம் கொடுப்பதாக மனமகிழ்வுடன் வாக்குதத்தம் செய்தாயில்லையோ? பிறகு என்னுடன் பேசுவதற்கு நாணினையன்றோ? ஓ! க்ஷத்திரியஸிம்மமே! இப்பொழுது உன் உயிருக்கு பயம் வேண்டாம். அஃது உன் பகைஞனாகிய என் கையிற்றானிருக்கின்றது. இப்பொழுதாவது முன்னிருக்க சிநேகிதத்தை நினைத்து அதை மறுபடி விருத்திசெய்துக்கொள்ள எண்ணமுண்டோ உனக்கு? உன்னுயிருக்கு ஹானி வராது பயம்வேண்டாம். பிராமணர்களுக்குரிய முக்கியகுணம் மற்றவர் குற்றங்களை க்ஷமித்து அவரைக்காத்தலே. நீ இப்பொழுது தோற்றுப்போனதினால் உன்னுடைய ராஜ்ஜியம் முழுவதும் என்னுடையதே. எனக்குவந்த குருதக்ஷிணை இது. யான் விரும்பின் முழுவதையும் உனக்குத்திருப்பிக்கொடுத்துவிடலாம். ஆயினும் உன் சொல்லே உனக்குக்கூற்றாய் நிற்கின்றது. ஆயினும் நான் பாதி இராஜ்ஜியத்தை வைத்துக்கொள்ளுகிறேன்.

"அன்றெனக்கு நீ யிசைந்தவவனிபாதி யமையுமற்
றின்றுனக்கு நின்றபாதி யான்வரைந்து தருகுவன்
குன்றெனக்கு விந்திலங்கு கொற்றவாகு வீரனே
யுன்றனக்கு வேண்டுமென்னவு யிரும்வாழ்வு முதவினான்."

உனக்குப்பாதி கொடுக்கிறேன். வளப்பம் பொருந்தியதும் பாகீரதியின் தென்புறமுள்ளதுமான தேசத்திற்கு நீ அரசனாயிரு; அதற்கு வடக்கேயுள்ள இராஜ்ஜியமெல்லாம் என்னுடையதாக விருக்கட்டும். நான் பேருக்கு மாத்திரம் அரசனாயிருந்தாற்போதும் உன் சிநேகிதம்தான் வேண்டும் உன்னுடைய விருப்பம் யாது? என்றனர். துருபதன் உயிர் நின்றதே போதுமெனத் திரும்பினான்.

5. துருபதன் தன்னூர் சேர்ந்து, தன்னை தேர்வண்டிக்காலில் கட்டிக்கொண்டுபோன விஜயன் கழுத்தைக்கட்ட ஒரு கன்னிகையையும் தன்னை அவமானப்படுத்திய துரோணர் கழுத்தை வெட்ட ஒரு வீரனையுமடைய புத்திரகாமேஷ்டியாகஞ் செய்வித்தான். துரோணரை பதினைந்தாநாட் பாரதயுத்தத்திற் பூர்த்தி செய்தவனான திஷ்டத்துய்மனையும், அசுரர் குலமழியச் சீதை தோன்றியவாறு அரசர் குலமுடியத்தான் தோன்றித் தன் சூழலும் அவர் தம்குலமும் ஒருங்கே முடித்தவளாகிய திரௌபதையையும் அடைந்தான்.

6. திரௌபதையின் சுவயம்வரத்தில் அர்ச்சுனன் வில்லை எடுத்து சிரமமில்லாமலே நாணேற்றி பாணமும் தொடுத்து மச்சயந்திரம் அற்றுவிழுமாறு விடுத்தனன். ஆகாயத்திலிருந்து புஷ்பமாரி பெய்தது. நாற்புறமும் வாத்தியகோஷ முழங்கியது.

"பூமழை சொரிந்தார் விண்ணோர்
பொன்மழை பொழிந்தமேகம்
பாமமா கடல்களெல்லாம்
பன்மணி தூலியார்த்த
கோமுனி கணங்களெல்லாங்
கூறினவாசு கொற்ற
காமவேல் விழிப்பாஞ்சாலி
நல்வரந்தானென்று."

என்று சிறப்பித்தது வெகு கம்பீரமாயிருக்கின்றது.

7. இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் மயனால் ஒரு மாளிகை கட்டப்பட்ட பிறகு அவ்விடத்திற்கு வந்த நாரதர் தருமரைநோக்கி அநேகம் கேள்

விகள் கேட்டாரென்று ஆரம்பித்து, தர்ம சாஸ்திரப்பிரகாரம் அரசன் பிரஜைகளுக்கெல்லாம் அதிபதி; அவன் விஷ்ணுவின் அம்சமென்று சொல்லப்படுவன். அவனுடைய கடமைகளோ எண்ணிறந்தன. அவன் நல்லவனாயிருந்தால், குடிகளும் க்ஷேமமடைவார்கள். மாந்தர் செய்வது மன்னனைச்சேரும். அப்பா, தர்மா! உன் காலத்தைத் தினந்தோறும் தர்மார்த்த காம மோக்ஷ சம்பாத்தியத்திற் கழித்துக்கொண்டு வருகிறாயா? உன்னிடம் துன்மந்திரிகளல்லாத நற்குணம், நற்புத்திவாய்ந்த மந்திரிகளை வைத்திருக்கின்றாயா? உன்னுடைய சைனியங்களுக்கு மாதந்தோறும் சம்பளம் சரியாய்ச் சேர்ந்துகொண்டு வருகிறதா? உனக்காக பற்பல யுத்தங்களில் உயிரைத்தந்த இராணுவவீரர்களின் சம்சாரங்களை ஆதரித்து வருகின்றாயா? யுத்தத்தில் வென்ற மாற்றலரை இரக்ஷித்து வருகின்றாயா? எல்லோரும் உன்னை எளிதில் வந்து பார்த்தல் கூடுமோ? குடிகள் உன்னைத் தங்கள் தந்தைபோற் பாவித்து உன்னையணுகும்படி வைத்திருக்கின்றாயா? உன் வரும்படியில் எவ்வளவு கூறு செலவு செய்கிறாய்? வேளாளர்களெல்லாம் சுகமாயிருக்கிறார்களா? மழையில்லாமற்போனால் உன்னாடு வளங்குறைந்து போமாகையால், பற்பல விடங்களிலும் ஏரிகளும் குளங்களும் ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கின்றனையா? விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய வித்து முதலியவைகளை சேகரித்துத்தந்து வருகின்றனையா? சுயநலம் பாராட்டியேனும், அகங்காரத்திலேனும் அநீதி நடந்துகொண்டுவருகிறதா? உன் மந்திரிகள் இலஞ்சம் வாங்காதிருக்கின்றார்களா? வரிகளும் அநியாயமாய்ப் போடப்படாதிருக்கின்றனவா? குருடர்களையும், முடவர்களையும், ஊமைகளையும், அங்கவீனர்களையும், சிநேகிதரற்றவர்களையும், சன்னியாசிகளையும், தகப்பன் பிள்ளையைப் பாதுகாப்பதுபோற் காப்பாற்றி வருகின்றனையா? அரசே! தூக்கம், சோம்பல், பயம், கோபம், தாமசம், அதைரியம் என்பனவாய அறுவகை தோஷங்களையும் அகற்றினாயா? என்று வினவினரென்றும், தருமர் அவரை வணங்கி இனி இவற்றில் அதிக கவனம் வைப்பதாகச்சொன்னார் என்றும் எழுதியிருப்பது வெகு நன்றாயிருக்கிறது.

8. கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட பொறிகளைந்தினுள் தலைநின்றதாகிய வாய், அவனையும் அவனருள்வழிப்பட்ட சான்றோரையும் புகழ்ந்து துதித்தற்கே யமைந்ததாயிருக்க, அதனையுணராது அநேகர் மதி மயங்குதல் என்னே! என்று கூறியதன்றி,

> "யாகாவாராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
> சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்பட்டு" என்றும்,
> "ஆக்கப்படுக்கு மருந்தளை வாய்ப் பெய்விக்கும்
> போக்கப்படுக்கும் புலை நரகத்துய்ப்பிக்கும்
> சாக்கப்படுவனவு மிந்திரியு மைந்தினு
> நாக்கல்ல தில்லை நனி வெல்லுமாறே,"

என்றும் 'வளையாபதி'யிலிருந்து எடுத்துக்காட்டியிருப்பது வெகு சமயோசிதமாயிருக்கிறது.

சூதைப்பற்றி எடுத்துக்காட்டப்பட்ட பாடல்கள்.

1. உருவழிக்கு முண்மை யுயர்வழிக்கும் வண்மைத்
திருவழிக்கு மானஞ்சிதைக்கு—மருவு
மொருவரோ டன்பழிக்கு மொன்றல்ல சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து.

2. அறத்தை வேர்கல்லு மருநரகிற் சேர்க்குந்
திறத்தையே கொண்டருளைத் தேய்க்கு—மறத்தையே
பூண்டு விரோதஞ் செய்யும் பொய்ச்சூதை மிக்கோர்க
டீண்டுவரோ வென்றாற்றெரிந்து.

3. ஐயநீ யாடுதற்கமைந்த சூது மற்
றெய்து நல் குரவினுக்கியைந்த தூதுவெம்
பொய்யினுக்கருந்துணை புன்மைக்கீன்றதாய்
மெய்யினுக்குறுபகை யென்பர் மேலையோர்.

4. என்னுக சூதினை யிகலி வென்றதூஉங்
கள்ள மேற் கொடுவலை கரந்து வெட்டுவ
ருள்ளுற வமைத்திடு மூணவை யோர்கிலாப்
புள்ளின மருந்தின போலும் மென்பவே.

சத்தியந் தவறலாகாது என்பதைபற்றி.

5. வேலைகரையிழந்தால் வேத நெறி பிறழ்ந்தான்
ஞான முழுது நடுவிழந்தாற்—சில
மொழிவரோ செம்மை யுரை திறம்பாச்செய்கை
யழிவரோ செங்கோலவர்.

9. பாண்டவர்கள் சூதினால் சகலத்தையும் தோற்று வனம் சென்ற மாதிரியைப்பற்றி திருதராஷ்டிரன் விதுரரைக்கேட்க, அதற்கவர் அரசனை நோக்கி, ஐயா! தருமனோ எப்பொழுதும் அன்பும் அருளுமுள்ளவன்: அத்தகையனுக்கு இப்பொழுதிருக்குங் கோபாக்கினியால் விழிக்கெதிர் நின்ற பொருள்கள் அழிவுறுமெனப்பயந்து தன் முகத்தை மூடிக்கொண்டார். பீமனோ தன் விரோதிகளை தன் புயபலத்தைக்கொண்டு எப்பொழுது ஒழித்து பழிக்குப்பழி வாங்கலாமென்று தன் புயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றான். அர்ச்சுனன் தான் யுத்தகாலத்தில் பொழியப்போகிற சரமாரிக்கறிகுறியாய் மணலை வாரி வீசிக்கொண்டு சென்றான். சகாதேவன் கஷ்டம் வருங்காலத்து இன்னாரெனப் பிறர் தன்னை யறியாதவாறு முகத்தில் மண்ணையிட்டுக்கொண்டு போனான். நகுலன் அன்பினால் எவருடைய இதயத்தையுங் கொள்ளாவண்ணம் தன் தேக முழுவதும் மண்பூசிக்கொண்டு சென்றான். துரோபதை தன் விரோதிகளின் மனைவியர், சில்லாண்டு சென்ற பின்னர், அதேவழியில் அவர்தம் புருஷருக்கழவேண்டி வருமே என்பதை எண்ணியவளாய் தன் கூந்தலினால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு சென்றனள். தௌம்யர், பிரேதத்துடன் செல்லும் புரோகிதர் உச்சரிக்கவேண்டிய சாமவேதத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு போனாரென் பதாகக் கூறியதாக முடித்ததும் வெகு அழகாயமைந்திருக்கிறது.

—

GLEANINGS FOR AN INDIAN KINDERGARTNER.

சிறுகுழந்தைகளுக்குச் சொல்லும் சிறு கதைகள்.

குழந்தைகளுடைய சுபாவத்தை யறிந்து கடவுள் கிருபையால் அவர்களுக் கியற்கையாயமைந்து உள்ளடங்கிக் கிடக்கும் சக்திகள், குணங்கள் முதலியவை நல்வழியில் விர்த்தியாகி வளரும்படிக்கு உதவிபுரிந்தும், சகவாச தோஷத்தாலும் மற்றவிதத்தாலும் ஏற்படக்கூடிய தீக்குணங்கள் வளர்ந்து அவர்களிடத்து இயல்பாயமைந்த நற்குண நற்சுபாவங்களை யமுக்கிவிடா வண்ணம், அவைகளைக் களைபிடுங்குவது போல் தீதற நீக்கியும், குழந்தைகளிடத்து தேகமனோவிர்த்தியும் ஆத்மவிர்த்தியும் ஒன்றோடொன்று பொருந்த உண்டாகப் பரிபாலித்து வருவது (கிண்டர்கார்டன் என்று வழங்கும்) 'சரியாய்ப் பிள்ளை வளர்க்கும்' முறையாமென்று இப்பத்திரிகையில் பன்முறையும் எடுத்துச் சொல்லி விளங்க வைத்திருக்கிறோம். இத்தலைப்பின் கீழ் குழந்தைகளை முறைப்படி வளர்க்கச் சாதனமாகும் வழிவகைகள் நம்முடைய முன்னோர்களுக்குத் தெரியாமலிருந்ததில்லையென்றும், நமக்குள் சாதாரணமாக வழங்கும் சிறு குழந்தைகளுக்குச் சொல்லும் பாட்டுகள், கதைகள், விளையாட்டுகள் அனேகம் இப்பொழுது இத்தேசத்தில் அனுஷ்டானத்துக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் கிண்டர்கார்டன் முறைக்கிசைய உபயோகிக்கத் தகுந்தவைகளென்றும் காட்டி, சிறு குழந்தைகளைப் பயிற்சி செய்து வளர்ப்பதில் இல்லமும் பள்ளியும் இசைந்துழைக்க வேண்டிய தவசியமாதலால், ஏற்கனவே ஹிந்துக்கள் இல்லத்தில் ஸ்திரீகளுக்குத் தெரிந்துள்ள பழமையான பாட்டு, விளையாட்டுகளைப் பள்ளியி லுபயோகித்து அவற்றால் குழந்தைகளைப் பயிற்சி செய்வதினுண்டாகும் சாதகங்களை யெடுத்துரைத்தால் நலமா

யிருக்குமென்பதைப் பெற்றோர், பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர் இருவர்க்கும்பட வற்புறுத்த எண்ணினோம். அவ்வெண்ணப் படி, இங்கு சிறுகுழந்தைகளுக்கு விசாரிக்கும் சக்தியுண்டாகும்படி செய்வதற்கு அஸ்பதமான இரண்டு சிறு சம்பாஷணைகளைப் பிரசுரிக்கிறோம். இவ்விரண்டும் தமிழ் நாடெங்கும் வழங்கிவரும் பழமையான குழந்தைப் பேச்சுகள். சிறு குழந்தைகளுக்கு விசாரணை சக்தியுண்டாகச் செய்ய வேண்டுமென்றால் அது எப்படி சாத்தியம்? அவர்களுக்கு என்ன தெரியும்? என்று பலர் முதலில் இந்த வழியில் ஐயமுற்று ஆக்ஷேபஞ் சொல்வார்கள். அப்படி அவர்கள் சொல்வது, குழந்தைகளின் மனோபாவ இயல்பை யறியவெண்ணாத் தோஷத்தாலன்றி வேறல்ல. அவர்கள் தங்களிடத்துள்ள தெரியாமையை யுணர்ந்து கொஞ்சம் விஷய ஆராய்ச்சி செய்து யோஜிக்க மனம் வைப்பரேல் பின்வரும் சம்பாஷணையினால் குழந்தைகள் மனதிலுண்டாகும் பயனை அறிந்து கொள்ளக்கூடியவராவர். "அம்புலிமானே" என்ற முதல் விஷயம் ஒரு சிறு குழந்தை நிலாவெறிக்கும்பொழுது ஆகாயத்தை அண்ணாந்துப் பார்க்க அங்கே சந்திரன் ஓடுகிறாப்போல் காணும் தோற்றத்தைக் கண்டு அந்தச் சந்திரனோடு பேசுகிற பாவனையாகச் சொல்லும் பேச்சு. குழந்தைகளை வைத்துக் கொண்டு விளையாட்டுக் காட்டும் தாயோ, மற்றவர்களோ, குழந்தைக்குச் சந்திரனைக் காட்டி அது ஓடுகிறதைக் கண்டு "எங்கே போறே" என்று கேட்கச் சொல்லிக்கொடுத்து, உடனே கேள்வியும் பதிலுமாக பேச்சைச் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டுபோவார்கள். இதனால் குழந்தைக்கு நிலாக்காலத்தில் ஆகாயத்தினழகையும் சந்திரனது சந்தோஷ முண்டுபண்ணும் தோற்றத்தையும் கண்டு மகிழக் காட்டிக் கொடுப்பதோடு, குழந்தை சந்திரனோடு பேசுகிற பாவனையாகச் சொல்லும் பேச்சில் அக்குழந்தை மனோபாவ சக்தியைத் தூண்டிவிட்டு, காரண காரியங்களைப்பற்றி விசாரிக்க ஒரு ஆசையுமுண்டுபண்ணும்படி யிருப்பதையறிந்துணரத் தக்கவர்கள் இப்பாட்டைக் கற்பித்தவர்களுடைய சூக்ஷ்மபுத்தியைக் கண்டு வியக்காமலிரார். ஆகாயத்தில் சந்திரனைக் காட்டவே, சந்திரன் ஆகாயத்தில் போய்க் கொண்டிருப்பதைக்கண்டகுழந்தை "எங்கேபோறே" என்று கேட்கிறது. அதற்கு சந்திரன் "மலையான் குளத்துக்குப் போகிறேன்" என்று சொல்ல, அங்கு ஏன் போகிறாய், என்று குழந்தை கேட்கிறது; குளத்திற்கு "மண்ணெடுக்கப் போறேன்" என்று பதில்சொல்ல, அதன்மேல் "மண் என்னத்திற்கு ? என்று குழந்தை கேட்கிறது; "செப்புச் செய்ய" என்று பதில் கிடைத்தும் அதோடு நிற்காமல் குழந்தை தனக்கு இயல்பாயமைந்துள்ள ஆராய்ச்சி சக்தி தூண்டப்பட "செப்பு என்னத்திற்கு ?" என்று மேன்மேலும் கேட்டுக்கொண்டு போகிறது; கடைசியில் "குழந்தைஎன்னத்திற்கு?" என்கிற கேள்வி பிறக்கும்பொழுது அதற்குச் சொல்லும் விடை குழந்தை தன் அனுபவத்தில் அறிந்ததாயிருப்பதால், அது கேட்டுக் கொண்டுபோன கேள்விகள் அதுமட்டில் திர்ப்திகரமாக முடிந்ததைப்பற்றிச் சந்தோஷித்துக் குதித்து விளையாட ஆரம்பிக்கிறது பாருங்கள்.

இரண்டாவது விஷயமான "காகம் காகம் எங்கே போனாய்?" என்பதும் இதே மாதிரியானதுதான். இராவில் சந்திரனைக் காட்டிப் பேச்சுக் கொடுத்தால், பகலில் காகம் ஒன்று எதிரே இருப்பதைக்காட்டி அதோடு குழந்தை பேச்சுக்கொடுக்கும் மாதிரி செய்யப்பட்டுள்ளது இந்தப் பேச்சு. இதில் காகம் சற்று எதிரே உட்கார்ந்து ஓடி ஓடிப்போய் பின்னும் வருவதால், அதை நோட்டமிட்டு "காகம் காகம் எங்கே போனாய்?" என்ற முதற்கேள்வி போடப்பட்டிருக்கிறது. மேலே காட்டிய சாத

கங்களோடு குழந்தைகள் தங்கள் கண்முன் காணும் விஷயங்களை கோட்டமிட்டு அதன் மேல் விஷயமாராயக் கேள்விகள் போடும்படி பழக்குவிக்கப்படுவதும் இதில் நன்றாய்ப் புலப்படும். இவ்வளவோடு நாம் மேலே சொன்ன இரண்டு பாட்டுகளையும் கீழே பிரசுரிக்கிறோம். இந்த மாதிரி சிறுவர்கள் சொல்லும் பாட்டுகள் விளையாட்டுகளை யெழுதியனுப்பும் சிறுவர்களுக்கு அவர்களனுப்பும் பாட்டு நல்லதாயிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டால் அவர்களுக்குபயோகமான சிறு புஸ்தகம் ஒன்று இனுமளிக்கப்படும். இதை விவேகசிந்தாமணியை வாசிக்கும் நாட்டுப்புறத்துச் சிறுவர்கள் சிறுமிகளெல்லாம் கவனித்து அவரவர்களுக்குத் தெரிந்த பாட்டுகளை யெழுதியனுப்பி வெகுமதி பெறப்பார்ப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

I. "அம்புலிமானே."

அம்புலிமானே ஆடியசிற்றப்பா எங்கெங்கே போறே ?
மலையான் குளத்திற்குப் போறேன்.
ஏன் மலையான் குளத்திற்குப் போறாய் ?
மண்ணெடுக்கப் போறேன்.
மண் என்னத்திற்கு ?
செப்பு பண்ணுவதற்கு.
செப்பு என்னத்திற்கு ?
பணம் போட.
பணம் என்னத்திற்கு ?
மாடுவாங்க.
மாடு என்னத்திற்கு ?
சாணி போட.
சாணிபென்னத்திற்கு ?
வீடு மெழுக.
வீடு என்னத்திற்கு ?
பிள்ளை பெறுவதற்கு.
பிள்ளை என்னத்திற்கு ?
எண்ணெய்க் குளத்திலே துள்ளிவிளையாட
ஈச்சம்பாயிலே இருந்துவிளையாட
கோரைப்பாயிலே குந்திவிளையாட
தாழம்பாயிலே தவிழ்ந்து விளையாட
ஓலைப்பாயிலே ஓடிவிளையாட.

II. "காகம் காகம் எங்கேபோனாய் ?"

காகம் காகம் எங்கே போனாய் ?
இரைமேயப்போனேன்.
இரைபென்ன எடுத்தாய் ?
வைக்கோல் எடுத்தேன்.
வைக்கோல் என்ன செய்தாய் ?
மாட்டுக்குப் போட்டேன்.
மாடு என்ன கொடுத்தது ?
சாணி கொடுத்தது.
சாணிபென்ன செய்தாய்?
விரட்டி தட்டினேன்.
விரட்டி என்ன செய்தாய் ?
குயவனுக்குக் கொடுத்தேன்.
குயவன் என்ன கொடுத்தான்?
தோண்டிகொடுத்தான்.
தோண்டி என்னசெய்தாய் ?
கிணற்றில் போட்டேன்.
கிணறு என்ன கொடுத்தது ?
ஜலம் கொடுத்தது.
ஜலம் என்ன செய்தாய் ?
பூஞ்செடி மாஞ்செடிகளுக்கு வார்த்தேன்.
பூஞ்செடி மாஞ்செடி என்னகொடுத்தது ?
பூஞ்செடி பூவும் மாஞ்செடி மாம்பழமும் கொடுத்தது.

விநோதக் கூற்று.

உபாத்தியாயர்:—"மனக் கணக்கு. கேட்கிறவன் மட்டுமே பதில் சொல்ல வேண்டியது. கவனியுங்கள்: ஒருவன் கோதுமைமா 2-அணா 6-பை; சர்க்கரை 1-அணா 6-பை; நெய் 6-அணா; பாதுமைப் பருப்பு 6-பை; ஏலக்காய் 3-பைசா; இவை வாங்கினான். எல்லாம் சேர்ந்தால் என்ன ஆகும்? குப்பா! நீசொல்.

துப்பன்:—பேஷான அல்வா, ஸார்.

உபா:—(சிரித்து) எவ்வளவடா ஆகும் மடையா? என்ன ஆகுமென்று கேட்டேன்?

துப்:—கெட்டத் தட்ட ஓர் சேர் ஆகுமா, ஸார்?

உபா:—கழுதை! எப்போதும் தன்பண்டிலேயே எண்ணம். பணம் எவ்வளவடா ஆகும் என்றால்?

துப்:—அல்வா மட்டும் நன்னு இருந்தால் சேர் ரூ 1—8—0, ஸார். "விவேகோதயம்."

CHARACTER SKETCH : SIR THOMAS MUNRO.

குணவலி விளக்கம்.

ஸர் தாமஸ் மன்ரோ.

(வைகாசிமீ சஞ்சிகை 52-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இதுவரையிலும் ஏறக்குறைய 28-வருஷங்களாய்க் கொஞ்சமேனும் ஓய்வு ஒழிச்சல இல்லாமல் குடிகளுடைய நன்மையையே நாடி உழைத்து வந்ததில் இவருக்குத் தேகம் கொஞ்சம் பலஹீனமாகவே, தாய் தந்தையர் முதலானவர்களைப் பார்க்கச் சீமைக்குப் போக வேண்டுமென்று எண்ணமுண்டாயிற்று. ஆனல் இதுவரையில் தன் பெற்றோர்களை மறந்திருந்தாரோ ? இல்லை. அவர்களுக்கு வேண்டுமான பொருள் அப்போதைக்கப்போது அனுப்பிக்கொண்டிருந்ததோடுகூட, அவர்கள் வசிப்பதற்கு வசதியான ஓர் வீடும் வாங்கிக்கொடுத்து, வறுமையிலிருந்தும் விடுவித்துச் சௌக்கியமான ஸ்திதியில் வைத்திருந்தார். 1867-ஹு அக்டோபர்மீ தன் கலெக்டர் வேலையை ராஜினுமாக் கொடுத்துவிட்டுச் சீமைக்குப் பிரயாணமாய் அவ்விடம் 1868ஹு ஏப்பிரல்மீ போய்ச் சேர்ந்தார். சேர்ந்தும் அவர் ஆவலுடன் எண்ணிப்போன காரியம் கைகூடாமற போயிற்று. அவர் இந்தியாவைவிட்டுப் புறப்படும் சில மாதங்களுக்கு முன்னதாகவே அவர் தாயார் தேகவியோகமடைந்து விட்டாள். மன்ரூே அவர்கள் உத்தியோகத்தில் மேன்மேலும் பெருமைப்பட்டு வருவதை அதிக ஆவலுடன் கேட்டுக் களித்து வந்த அவா தகப்பனுரோ இப்போது விர்த்தாப்பியத்தால் மெய் தளர்ந்து மனேதிடனற்றவரா யிருந்தார். ஆகவே தன்து அருமைத் தாய் தந்தையர்ராடு குலாவிக் குதூகலிக்க வகையில்லாமற் போயிற்று. இவர் இங்கிலாந்தில் இருக்குங் காலத்தில் இந்தியாவில் நிலத்தீர்வை, நியாய விசாரணை, போலீசு முதலான முக்கியமான விஷயங்களை சரிவர நடத்த ஏற்பட்டுள்ள துரைத்தன விசாரணைகளைக் குறித்துப் பார்லிமெண்டில் கேள்வியுண்டாகவே, அவ்விடத்தில் தாமஸ் மன்ரூே அவர்களால் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களே அவருடைய விஸ்தீரண நோக்கத்திற்காகவும், அவர் விடைகளின் தீவிர யுக்தி சாதுரியத்திற்காகவும் மற்றவர்கள் எடுத்துக்காட்டிய விஷயங்களைக் காட்டிலும் மேலாகக் கொள்ளப்பட்டன. இவர் சீமையில் 6-வருஷகாலம் இருந்த பிற்பாடு, இந்தியாவில் நியாய விசாரணை ஏற்பாடுகள் விஷயமாய்த் தீரவிசாரித்து அதைச் சீர்திருத்தும்படி பார்லிமெண்டாரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு கமிஷனுக்கு, அக்கிராசனுதிபதியாய் நியமிக்கப்படவே 1874-ஹு ஜூன்-மீ சீமையைவிட்டுப் புறப்பட்டு செப்டெம்பர்மீ சென்னை வந்து சேர்ந்தார். புறப்படுவதற்குச் சில மாதங்களுக்குமுன் இவருக்கு கலியாணம் ஆயிருந்தபடியால் மன்ரூே துரைசானியும் கூட வந்தார். மேற்குறித்த கம்மிஷனில் விசேஷ முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு நியாய விசாரணையைக் குறித்த காலத்திற்குள்ளாகவே செய்து முடித்தார்.

பிற்பாடு, பூனவில் நடந்த உடன்படிக்கையின் பிரகாரம் பேஷ்வாவால் கம்பெனியாருக்கு விடப்பட்ட தென் மகாராஷ்டிர தேசத்தின ஓர் பாகத்திற்கு கர்னல் மன்ரூே கம்மிஷனராக அனுப்பப்பட்டார். டார்வாருக்குப் போய் வேலையை ஏற்றுக்கொண்ட கொஞ்சகாலத்திற்குள், பேஷ்வாவுடன் நடந்த உடன்படிக்கையின் பிரகாரம் 1817ஹு அக்டோபர்மீ சந்தூர் ராஜ்ஜியத்தைக் கைப்பற்றும்பொருட்டு அவ்விடத்திற்குப் படையெடுத்துப்போனர். இவர் வரவைக்கண்ட சந்தூர் ராஜன் இவரை தஞ்சமென்று அடையவே அவனிடத்தில் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு அவனைத் திரும்பவும் ராஜ்ஜியத்தில் ஸ்தாபிக்கவும ஏற்பாடு செய்தார். இதற்குள் பேஷ்வா மறுபடியும் போர் துவக்கினதால் அவன் நாட்டின் பேரில் மன்ரூே படையெடுத்துச் செல்லவேண்டியதாயிற்று. 1818ஹு ஜனவரிமீ இவர் பேஷ்வாவினுடைய அரணுன ஸ்தானங்களில்

முக்கியமானதான கடாக், தாமல், ஹூப்ளி முதலான இடங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார். பிற்பாடு ஏப்பிரல்மீ பேஷ்வாவின் முக்கிய ராணுவஸ்தலமாகிய பெல்காமையும், மேமாதத்தில் ஷோலாப்பூரையும் பிடித்துக்கொண்டார். ஷோலாப்பூர் பிடிபடவே பேஷ்வா மனம் தளர்ந்து கம்பெனியாரிடத்தில் அடைக்கலமானன். ஆகவே தென் மகாராஷ்டிரம் முழுவதும் கம்பெனியார் ஆட்சிக்குள் வந்துவிட்டது. மன்ரோ இந்த ராஜ்ஜியத்தைக் கைப்பற்றினதோடுகூட வெகு சீக்கிரத்தில் அவ்விடத்தில் நீதியான ஆட்சியும், குடிகளுக்குள் ஓர் அமைதியும் உண்டாக்கி அதிக கீர்த்திப்பிரதாபங்கள் பெற்றார். இவர்பட்ட சிரமத்தில் தேகசௌக்கியம் கெட்டு பலஹீனமடையவே தன்வேலையை ராஜீனமாக் கொடுத்துவிட்டு சீமைக்குப்போக பெங்களூர் மார்க்கமாய்ச் சென்னைக்குச் சென்றார். இப்போது இவருக்கு 'ஜெனரல்' பட்டமும அமைந்தது.

சென்னையை விட்டு 1819-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் தாமஸ் மன்ரோவும், மன்ரோ துரைசானியும் புறப்பட்டுப்போனார்கள். போகும் வழியில் மன்ரோ சீமாட்டிக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. ஜூன் மாதக்கடைசியில் எல்லோரும் இங்கிலாந்தை அடைந்து தங்கள் சுயதேசமாகிய ஸ்காட்லாந்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இவருடைய கீர்த்தியோ இவருக்கு முன்னால் பார்லிமெண்டு சபைக்கு எட்டி, அவ்விடத்தில் இவருடைய சாமர்த்தியத்திற்காகவும், புத்திவலிமைக்காகவும் மிகவும் புகழ்ப் பெற்று ஹியூ எல்லியட்துரை யவர்களுக்குப் பிற்பாடு சென்னை கவர்னர் வேலைபார்க்கத் தகுந்தவர் இவரே என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. மன்ரோவுக்கு இந்தியாவுக்குப் புறப்படுமுன் 1818-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் 'கம்பானியன் ஆப் தி பாத்' (C. B.) என்னும் பட்டமும், 1819-ம் வருஷம் ஆகஸ்ட்டு மாதம் 'மேஜர் ஜெனரல்' என்னும் அந்தஸ்தும், கவர்னர் வேலையை ஏற்றுக்கொண்ட பிற்பாடு 'கே. ஸி. பி.' (K. C. B.) பட்டமும் கொடுக்கப்பட்டன. கம்பெனியின் 'டைரெக்டர்களால்' இவருக்குப் பிரயாண விருந்தளிக்கப்பட்டபோது, இவர் செய்த நன்மைகளையும், இங்கிலாந்துக்குச் செய்த உபகாரங்களையும் குறித்து அப்போது முக்கிய அத்தியக்ஷராயிருந்த கானிங் துரை நன்கு மதித்துப்பேசினர். ஸர் தாமஸ் மன்ரோவும், மன்ரோ சீமாட்டியும் குழந்தையுடன் 1819-ம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் சீமையை விட்டுப்புறப்பட்டு பம்பாய் மார்க்கமாய் 1820-ம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 8-ம் தேதி சென்னைவந்து சேர்ந்து கவர்னராகவேலையை ஒப்புக்கொண்டார்.

"குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில்"

என்றபடி, இவர் சென்னை ராஜதானிமுழுவதும் குற்றங்கள் கண்டிக்கப்பட்டு சரியான நியாயம் கிடைக்கும்படியாய் அங்கங்கே நியாயஸ்தலங்களை ஸ்தாபித்தார். உள்நாட்டு அதிகாரம் சீராய் நடந்துவரும்படி அந்தந்த வேலைக்குத் தக்கபடி ஐரோப்பியரையும் இந்துக்களையும் நியமித்துப் பார்த்துவந்தார். இந்துக்களுக்கு இங்கிலீஷ்த் துரைத்தனத்தில் பிரியம் உண்டாவதற்காக அவர்கள் தொன்றுதொட்டு அனுசரித்துவரும் கொள்கைகளிலேயும், வழக்கங்களிலேயும் பிரவேசிக்காமல் இருந்ததோடுகூட அவைகளைப் பாதுகாத்தும் வந்தார். மேலும் இவர் இந்துக்கள் மதவிஷயத்திலே பிரவேசித்தவரல்ல. 1822-ம் வருஷத்தில் பல்லாரியில் இருந்த 'சப்கலெக்டர்' தன் உத்தியோக அதிகாரத்தைப் பாதிரித்தொழிலில் செலுத்தி அவ்விடத்து ஜனங்களை கிறிஸ்தவர்களாக்க முயன்றபோது அந்தக் கலெக்டரைக் கண்டித்து அவர் செய்யப்புகுந்தது தகாதசெயலென்றும், மத சம்பந்தமான விஷயங்களில் துராகிர்தமாய்ப் பிரவேசிப்பது பலதீமைகளை விளைவிக்கும் கொடிய கலகங்களுக்கிட முண்டாக்குமென்றும் வற்புறுத்தினர். சர்க்காரைச்சேர்ந்த எல்லா இலாகாக்களிலும் விசேஷ சீர்திருத்தங்கள் செய்து அங்கிலேய துரைத்தனத்தை பலரும் மெச்சிப்

புகழும்படி செய்தார். சுதேசிகளின் வித்திபா பிவிர்த்தியின் பொருட்டு ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இந்துக்களுக்காக ஒரு பாடசாலையும், மகம்மதியருக்காக ஒரு பாடசாலையும், ஒவ்வொரு தாலூக்காவிலும் ஒரு பாடசாலையும் ஏற்படுத்தினர்.

"முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்
கிறையென்று வைக்கப் படும்."
"கொடையளி செங்கோல் குடியோம்ப னான்கு
முடையானும் வேந்தர்க் கொளி."

இக்காலத்தில் முக்கியமான இடங்களுக்கெல்லாம் ரயிலும், நல்லபாதையும் இருப்பதால் வெகு சுலீசாய் பிரயாணம் செய்யலாம். முற்காலத்திலோ அப்படியல்ல. நல்ல சாலைமுதலான தொன்றுமில்லாமல் சாமானிய வண்டிகளிலேயே வெயிலிலும், காற்றுமழையிலும் அடிபட்டு யாத்திரை செய்யவேண்டியதாயிருந்தது. அப்படியிருந்தும் ஸர் தாமஸ் மன்றோவுக்கு ராஜதானிமுழுவதும் அடிக்கடி சுற்றிப் பார்த்து அங்கங்குள்ள குறைகளைத் தவிர்ப்பதில் வெகு பிரியமானதால் அவற்றையெல்லாம் பாராட்டவில்லை. இவர் 1821-ம் வருஷம் தான் முதலில் கலெக்டராயிருந்த 'பாராமகா' லுக்குப்போய் விசாரணைசெய்துவந்தார். 1822-ம் வருஷம் சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து நெல்லூர் மார்க்கமாய் கஞ்சம் ஜில்லாவுக்குப்போய் திரும்பி விஜயநகரம், வெங்கிடகிரி, காளஹஸ்தி ராஜாக்களுக்குப் பேட்டி அளித்து வந்தார். 1823-ம் வருஷம் கடப்பை, பல்லாரி முதலான ஜில்லாக்களில் சுற்று விசாரணை செய்தார்.

1824-ஹு முதல் 1826-ஹு வரையில் நடந்த பர்மாயுத்தத்தில் தாமஸ் மன்றோ அவர்கள் சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து பட்டாளம், எருது, படகு, கப்பல் இன்னும் மற்றும் வேண்டிமானவைகளெல்லாம அவ்விடத்திற்கு அனுப்பி பங்காள கவர்ன்மெண்டாருக்கு உதவி செய்தார், மேலும் அந்த யுத்தத்திற்கு வேண்டிய யுக்தி ஆலோசனைகளைக்குறித்து கவர்னர் ஜெனரலாயிருந்த அம்ஹெர்ஸ்ட் பிரபுவுக்கு அடிக்கடி கடிதமூலியமாய் எழுதிவந்தார். போரும் அனுகூலமாய் முடியவே சென்னை கவர்னராகிய ஸர் தாமஸ் மன்றோ அவர்கள் புரிந்த பேருதவிக்காக அவருக்கு 'பாரன்' (Baron) என்னும் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது. இதுவுமல்லாமல் அடுத்த முறை கவர்னர்-ஜெனரல் வேலையை இவருக்கே கொடுப்பதாகத் தீர்மானமும் செய்யப்பட்டது.

இவருடைய தேகஸ்திதி பலக்குறைவுபட்டு வந்ததால் 1826-ஹு கவர்னர் வேலையை ராஜீனாமக்கொடுத்துவிட்டு சீமைக்குத் திரும்பிப் போவதற்காகக் கம்பெனியாரை எழுதிக் கேட்டுக்கொண்டார். இதற்குள் 1823ஹு செப்டெம்பர்மீ பிறந்த இவர் இரண்டாவது குழந்தைக்கு தேகஸ்திதி அனுகூலமில்லாதிருந்ததால், சௌக்கியத்திற்காக மன்றோ சீமாட்டி குழந்தையுடன் முன்னதாகவே சீமைக்குப் போகவேண்டியதாயிற்று. (ஐயோ பாவம் !! அடுத்த வருஷத்திலேயே மன்றோ பிரபு இந்த இந்தியா மண்ணுக்கிரையானதால், மன்றோ சீமாட்டிக்குத் தன் நாயகனைத் திரும்பவும் பார்க்க வகையில்லாமற்போயிற்று.) 1826-ஹு, இவர் செங்கல்பட்டு, தென் ஆற்காடு, தஞ்சாவூர், திருச்சிறைப்பள்ளி, மதுரை, திருநெல்வேலி, கோயமுத்தூர் ஜில்லாக்களைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு நீலகிரி வந்துசேர்ந்தார். பின்பு நீலகிரியிலிருந்து பெங்களூர் மார்க்கமாய் காவேரியின் நீர் வீழ்ச்சியைக் கண்டுகளித்து பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தார். தன் அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மற்றோர் கவர்னர் வரத் தாமதப்படுமென்று அறிந்து கடைசித் தடவையாய் கடப்பை, பல்லாரி ஜில்லாக்களுக்குப் போய்ப்பார்த்து வரும்படி 1827ம் வருஷம் மேமீ சென்னையிலிருந்து பிரயாணப் பட்டார். அனந்தப்பூரில் சிலகாலமிருந்த பிற்பாடு கவர்னரும் பரிவாரங்களும் ஜூலைமீ 4-உ குத்திக்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். இவ்விடத்தில், அவருடன் வந்த சிப்பாய்களில் அனேகர் வாந்திபேதி என்னும் கொள்ளை நோயால் மடிந்தார்கள். மறுதினமே கவர்னர

வர்கள் அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டு கர்நூல் ஜில்லாவைச்சேர்ந்த பள்ளிகொண்டா வுக்கு 6-உ வந்து சேர்ந்தார். வந்துசேர்ந்து கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் திடீரென்று உபாதி கண்டு, தென் இந்தியாவுக்கு ஓர் பேருபகாரி யாயிருந்த இச்சீமானும் இக்கொள்ளை நோய்க்கு அன்றையதினம் இராத்திரி 9½-மணிக்கெல்லாம் இரையானர். உடனே அவர் பிரேதம் குத்திக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டு அவ்விடத்து அழகிய மலையின் கீழுள்ள அங்கிலேயக் கல்லறை முற்றத்தில் சேமிக்கப்பட்டது. பிற்பாடு இதை 1831ஹு ஏப்ரல்மீ மறுபடியும் திறந்தெடுத்து, சென்னப்பட்டணம் கொண்டுவந்து செண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டைக்குள் இருக்கும் செண்ட்மேரி கோவிலில் கவர்னர் பீடத்திற்கு எதிரே அடக்கம் செய்ப்பட்டது. இதற்கருகாமையில் மன்றோ சீமாட்டியால் ஒரு சித்திரபீடமும் அதன்பேரில் மன்றோபிரபுவின் மார்பளவுகற்சிலையும், ஞாபக சின்னமாய் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

மன்றோ பிரபுவின் மரணசமாசாரம் சென்னைக்கு எட்டவே அங்குள்ளோர் அனைவரும் தங்கள் உற்றார் இறந்ததாகவே மதித்து விசனமுற்றார்கள். துரைத்தனத்தாரோ 1827-ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் 9-ம் தேதி பிரசுரித்த சர்க்கார்ப் பத்திரிகையில் மன்றோ பிரபுவின், விசேஷபுத்தி யூகத்தைக்குறித்தும், சிறப்பான சாமர்த்தியத்தைக் குறித்தும், விடாமுயற்சி, சற்குணம், காருண்யம் முதலாகிய குணங்களைக் குறித்தும் வெகுவாய்ச் சிலாகித்து எழுதி அவர் மரணத்தால் நாட்டுக்கு உண்டாகிய பெருநஷ்டத்தைக்குறித்து மிகவும் வருத்தப்பட்டார்கள். பள்ளிகொண்டாவில் இந்தச் சீமான் உயிர்துறந்த இடத்தில் துரைத்தனத்தார் அவர்ஞாபக சின்னமாக ஒரு தோப்பும் துரவும் ஏற்படுத்தினார்கள். குத்தியிலோ மன்றோ அவர்கள் பேரால் ஒரு குளமும், பெரிய சத்திரமும் கட்டினார்கள். இச்சத்திரத்தில் வெகுகாலம் வரையில் அன்னதானம் செய்து வந்தார்கள். ஸர் மார்ட்டின் ஷீ (Sir Martin Shee) என்னும் சிற்பியால் சித்திரிக்கப்பட்ட அவர் படம் ஒன்று அதில் மாட்டப்பட்டிருப்பதை இன்றும் காணலாம். சென்னை 'ரெவினியூ போர்ட்' கச்சேரியிலும், பல்லாரி, கடப்பை முதலான இடங்களிலுள்ள கச்சேரிகளிலும் இவர் படத்தைப் பார்க்கலாம். நீதிமானும் பரோபகாரியும், கபடமில்லாதவரும், பச்சாதாப குணமுள்ளவருமான இந்தப் பிரபுவின் மரணத்தால் உண்டான துக்கத்தை வெளியிடுவதற்காகவும், தங்களுடையசீர்திருத்தத்திலும், நன்மையிலும் முக்கிய கருத்துள்ளவராய் உழைத்துவந்த இவருடைய ஞாபகம் என்றும் நிலைநிற்பதற்காகவும் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யக்கருதி சென்னை நகரவாசிகள் அனைவரும் ஒரு பெருஞ்சபை கூடினார்கள். அவர் பட்ட பரிசிரமத்திற்காக அவர் பெயர் என்றும் அழியாப் புகழ்பெற்றோங்கும்படியாய் அவருடைய பிரதிமை ஒன்று நிருமாணிக்கப்பட்டு அனைவரும் பார்த்துக் களிக்கும்படியான இடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்படவேண்டுமென்று எல்லோரும் ஏகோபித்த மனதாய்த் தீர்மானித்தார்கள். இதன் பிரகாரம், சீமையில் அக்காலத்தில் அதிக கீர்த்திபெற்ற சிற்பியாகிய ஸர் பிரான்ஸிஸ் சான்டிரி (Sir Francis Chantrey) அவர்களால் சென்னை நகரவாசிகளின் வேண்டுகோளின்படி மன்றோ பிரபு குதிரையின்பேரில் வீற்றிருக்கும் வண்ணமாய் பிரதிமை ஒன்று நிருமாணிக்கப்பட்டு 1839ஹு சென்னைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. இது அந்த வருஷம் அக்டோபர் மாதம் 23உ விசேஷ வைபவத்துடன், மேலே விவரமாய் எடுத்துச்சொல்லப்பட்டிருக்கும் சென்னையில் அதிக நேர்த்தியான காட்சியமைந்த பாகமாகிய தீவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

இது வரையில் ஸர் தாமஸ் மன்றோ அவர்களுடைய சரித்திரத்தைப் பற்றிச்சொன்னோம். அடுத்த சஞ்சிகையில் மன்றோ பதுமை எவ்வகைப் பொருளால் ஆக்கப்பட்டுள்ளதென்பதையும், அதை நிருமித்த சிற்பியின் சரித்திரத்தையும் சுருக்கமாகக் கூறுவோம்.

ON DEBT.
கடன்.

(வைகாசிமீ சஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி.)

ஒருவன் வருந்தித் தேடிய பொருள் அவனுக்குத்தான் உரியது. அதை மற்றொருவன் வாங்கிக்கொண்டால் அதைத் திரும்பிக் கொடுப்பதற்கு அவன் கடமைப்பட்டிருக்கிறான். ஏனென்றால் அதைத்தேடும் விஷயத்தில் இவன் எள்ளளவும் பாடுபடவில்லையல்லவா? இப்படியிருக்க சிலர் இப்போது நாம் வாங்கிக்கொண்டால் பின் நாம் தேடும்பொழுது திருப்பிக்கொடுக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் வாங்குகிறார்கள். திருப்பிக்கொடுக்க முடியாமற்போனாலும் போகலாம். அப்பொழுது நாமாகத் தேடாத ஒரு பொருளை நாம் அனுபவித்தோமே அது தவறல்லவா என்ற எண்ணம் உண்டாகும். இப்படிக் கடன் வாங்குவதற்கும் திருடுவதற்கும் என்ன வித்தியாசம்? பைசா கடன் வாங்கினவன் பவுன் கடன் வாங்குவதற்கும் அஞ்சான். காணிக்கு வந்ததுதானே கோடிக்கும் வரும். "கடனுண்டு வாழாமை காண்டலினிதே." காற்டணம் கடனிருந்தாலும் காத தூரம் நடந்தாவது தீர்க்கவேண்டும் என்பதை மறக்கக்கூடாது. இராப்பட்டினி கிடந்தாலும் கிடக்கலாம் அரைப் பணம் கடன் மாத்திரம் வைக்கக்கூடாது. ஏழைகளாக இருப்பதில் யாதொரு குற்றமுமில்லை. கடன் வாங்கினால் எப்பொழுதும் மடியில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு தானிருக்கவேண்டும். எவ்வளவோ ஏழைகள் மரியாதையான காலக்ஷேபம் செய்வதைப் பார்த்திருக்கிறோம். எவ்வளவு பணக்காரனாயிருந்தாலும், கடன் காரனென்றால் ஊராருக்கெல்லாம் அருவருப்பாகவேயிருக்கும். சில மூட ஜனங்களுக்கு கடன் வாங்குவதில் பைத்தியக்காரத்தனமான சந்தோஷமுண்டு. "கடனில்லாத கஞ்சி கால் வயிறு" என்பது அவர்கள் வேதவாக்கு. அவர்கள் "எரவனு சொம்மு பருவுகுசேடு"* என்ற தெலுங்குவசனத்தை யறியார்கள் போலிருக்கிறது. கடன் வாங்கியும் பட்டினியா என்று சில ஜனங்கள் கைகொண்டமட்டும் கடன் வாங்கத்தலைப்படுகிறார்கள். இவர்கள், மயிலிறகைப்போர்த்து மயிலினத்தோடு சேர்ந்த வான்கோழி, சேர்ந்த சண்டையில் தன் சொந்த இறகையும் இழந்து மொட்டையாய் நின்றதுபோல், தங்களுக்கு ஏற்கனவேயுள்ள சிறிது பொருளையும் இழந்து திண்டாடுவார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமும் உண்டோ? வரும்படிக்கு மீறிச் செலவழிப்பதே நம்மவர்களுக்கு இப்பொழுது ஏற்பாடாயிருக்கிறது. "திரி துவட்டுவதற்கு எண்ணெயில்லை, திரிசிராப்பள்ளிவரை யிரட்டை தீவட்டி போடடா" என்கிறார்கள். பொருளைத் தேடுவது கஷ்டமல்ல. அதை வகையறிந்து செலவிடுவதுதான் கஷ்டம். அநேகர் வீண் செலவு செய்யாமலிருந்தால் வறுமை யென்பதையே அறியமாட்டார்கள். இக்காலத்துள்ளவர்கள் அநேகர் தங்கள் தாய் தந்தைகள் சாப்பிட்டமாதிரி தாங்கள் சாப்பிடுவது கௌரவக்குறைவென்று கண்டதையெல்லாம் வாங்கிக் கடனாளியாகிக் கடைசியில் பிச்சையெடுப்பதும் நாம் காணுக்காட்சி யல்லவே. பாய் நீளமறிந்தல்லவா கால் நீட்டவேண்டும். கடனாளிகள் பொய் சொல்லாமல் முடியாது. கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லும் தினத்தில் கொடுக்கமுடியாதென்று மனதாரத் தங்களுக்குத் தெரியுமானாலும் இன்றைக்கென்றும் நாளைக்கென்றுமே சொல்லிக்கொண்டு வருவார்கள். கடைசியில் அது இல்லையென்பதற்கடையாளமாய் முடிகிறது. கடன் என்பது ஒரு நரகக்குழி. அதில் விழுந்து தப்பித்துக்கொள்ளுகிறவன் பாக்கியவந்தனே. ஆனால் அதில் விழாமலே ஜாக்கிரதையாயிருப்பவன் தான் எல்லா மனிதர்களிலும் உத்தமபுருஷன்.

* "இரவல் நகை சுமைக்குக்கேடு."

கடன் பட்டார் நெஞ்சம் மிகவும் சலங்கியிருக்கும் என்பதை யுட்கொண்டுதான், இராவணன் இராமருடன் சண்டைசெய்து தோல்வியடையும் சமயத்தில் இராவணனுடைய மனநிலைமையைக் குறித்துச் சொல்லும்பொழுது "கடன் பட்டார் நெஞ்சம்போற் கலங்கினன் இலங்கை வேந்தன்" என்றார் கம்பநாட்டாழ்வாரும். கடனில்லாதவனே தன்ரமகன். தங்களுக்கு வேண்டாத சாமான்களானாலும் சரசமாக வருகிறதென்று வாங்கத்தலைப்பட்டால் வெகு சீக்கிரத்தில் தங்களுக்கு அதியவசியமான சாமான்களைச் சபதமாக விற்க நேரிடும் என்பது நிச்சயம். கடன் வாங்கி ஜனங்களை வஞ்சனைசெய்து பணக்காரனாக முடியுமென்றால், கடல் நீரிலிருந்தும் கற்கண்டு காய்ச்சலாம். சிலர் ஜீவனத்துக்கு வழியேதும் இல்லாவிட்டால் கடன் வாங்கிக் கடன் கொடுத்து அதினல் ஜீவிக்கிறதைக் காண்கிறோம். நூற்றுக்கு ஆறு ரூபாய் வீதம் வட்டிக்கு வாங்கிப் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு மாதம் ஒன்றுக்கு ரூபாய்க்கு அரையணு வீதம் வட்டிவாங்கி வயிறு வளர்ப்பவர்கள் எவ்வளவோ பேர். வட்டிக்காக ஆசைப்பட்டு சில்லரையாகக் கொடுக்கும் கடன்காரர்கள் திருப்பிக்கொடுக்கச் சக்தியற்றவர்களாய் விட்டால் இவன் பாடு அம்பலந்தான். கடன் வாங்கிக் கடன் கொடுத்தவனும், மரமேறிக் கைவிட்டவனும் பிழைப்பதுண்டோ? ஆனால் கடன்வாங்கிக் கடன் கொடுப்பதே தவறு என்று சொல்ல வரவில்லை. கைத்தொழிலாளிகள் முதலில்லாமல் வருந்தி நம்மைப் பணம் கேட்டு நம்மிடமும் இல்லாவிட்டால், நம்மை நம்பிக் கொடுக்கக்கூடியவர்களிடம் வாங்கி உதவிசெய்வது எல்லாவிஷயத்திலும் மேலானது. கைத்தொழிலாளிகளை நம்பிக்கொடுக்க சிலர் பிரியப்படாமல் நம்மிடம் கொடுக்கப் பிரியப்படலாம். நமக்கு கைத்தொழிலாளிகளிடம் நம்பிக்கையிருந்தால் அவர்களிடம் கடன் வாங்கி இவர்களுக்கு உதவி செய்வதனல் முத்திறத்தாரும் லாப மடையக்கூடும் இந்தத் தத்துவத்தின்பேரில்தான் தற்காலத்திய 'பாங்கிகள்' என்னும் திரவியசேகர நிதிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ஜனசமூகத்துக்கு நன்மைசெய்யும் விஷயத்துக்காக, பலரிடமிருக்கும் சிறு பொருளையெல்லாம் ஒரு வர்த்தகச் சங்கத்தார் கடனாக வாங்கிச் சரியான விஷயத்தில் உபயோகப் படுத்தினல் எவ்வளவோ நன்மைகள் செய்ய முடியுமே. நமது தேசத்தில் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் இருப்புப்பாதைகளும், கப்பல் வியாபாரமும், துணி, காகிதம், சர்க்கரை முதலிய செய்யும் இயந்திரங்களும் கடன் இல்லாமல் முடியுமா. இவ்வகையான வர்த்தக சங்கங்களும் கடன் கொடுப்பதில் நம்பிக்கையுமிருந்தால்தான் தேசம் விருத்தியடையும். இதுதான் நமது தேசத்துக்கும் ஐரோப்பிய தேசங்களுக்குமுள்ள வித்தியாசம். உணவுக்குரிய தானிய விளைவு விஷயத்தில்தான் மிகுந்த முயற்சி முதலில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நம் தேசத்துக்குடிகளுள் அநேகருக்கு ஒரு ஏர் மாடு வைத்துக்கொள்ளக்கூடக் கைம் முதலில்லாமலிருக்கிறது. மழை பேய்ந்தால் ஈரம் போய்விடுகிறதே என்று கடன் கொடுப்பதற்கு எப்பொழுதும் ஆயத்தமாயிருக்கும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிகளிடம் ஓடுகிறார்கள். இவர்கள் கடன்கொடுப்பதற்குப் பின்னிடுகிறதேயில்லை. தங்களிடம் ஒருவன் கடன் வாங்கிவிட்டால் அவனை அட்டை உறிஞ்சுகிற மாதிரி உறிஞ்சுவிடுகிறார்கள். இவர்கள் வெகு சரசமான வட்டிதான் வாங்குகிறது. உழுகிறவன் கணக்குப் பார்த்தால் உழக்குக்கூட மிஞ்சாது. இதையெல்லாம் அறிந்து தான் நமது துரைத்தனத்தார் விவசாயக்காரர்களுக்குப் பூமியைச் செப்பனிடவும், உழவுமாடுகள் வாங்கவும் குறைந்த வீதத்துக்குப் பணம் கொடுத்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வசூலிக்கிறார்கள். இதைவிட நல்லமாதிரியாக உதவி செய்ய வேண்டுமென்று நமது துரைத்தனத்

தார் விவசாயபாங்கிகள் ஏற்படுத்த வேண்டு மென்று மிஸ்டர் நிக்கல்ஸன் துரையவர்கள் பல வருஷங்களுக்கு முன் ஐரோப்பாவிலுள்ள அம்மாதிரியான பாங்கிகளைப் பார்வையிட்டுத் தெரிவிக்கும்படி கேட்டார்கள் அப்படியே சில் ஏற்பாடும் செய்து வருகிறார்கள்.

சிலர், ராஜங்கத்தாரே கோடி கோடியாகக் கடன் வாங்குகிறார்களே! அரசன் எவ்வழி யவ்வழி குடிகள்; நாம் ஏன் கடன் வாங்கக் கூடாது? என்று வாதாடலாம். அரசாட்சி யார் எந்தக்காரியத்தை யுத்தேசித்து முடிக்கக் கடன் வாங்கினார்களோ அதே மாதிரி யான காரியம் செய்ய நாம் ஏற்பட்டுக்கொண்டால் நாமும் கடன் வாங்கலாம். அரசாங்கத்தார் கடன் வாங்கிச் செய்யும் காரியங்கள் எவ்வளவு லட்சாதிகாரியானாலும் ஒருவனால் முடியாத காரியங்கள். ஹிமாசலத்திலிருந்து கன்னியாகுமரிவரை நல்லபாதை போட வேண்டுமென்றால் எந்த ஒரு தனவானாலாவது முடியுமா? அநேக தனவான்கள் சேர்ந்து தான் போடவேண்டும். ஆனால் இத்தனவான்கள் ஒருவரையொருவர் அறியாமலுமிருக்கக்கூடும். அறிந்தாலும் தங்கள் தங்கள் தனத்தை நம்பிக்கொடுக்க இயலாது. துரைத்தனத்தார்களோ யாவருக்கும் பொதுவானவர்களானதால் யாரும் நம்பிக்கொடுக்க முடியும். அசாத்தியமான காரியங்களும் சாத்தியமாகும். சில விஷயங்களில், பொய்யும் குற்றமில்லாத நன்மையைச் செய்யுமானால் மெய்ம்மையின் குணத்தை யுடையதாகும் என்பதுபோல கடன் வாங்குவதும் மிகுந்த பிரயோசனத்தைத் தரக்கூடியதாகும். முதலில் அப்படிக் கடன் வாங்குவது பழுதில்லாத நன்மையைப் பயக்குமா என்று மாத்திரம் தெளியத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

LESSONS IN NATURE STUDY.
SWALLOW.

பிரகிருதி வித்யாப்யாஸம்:
தூக்கணங்குருவி.

(ஒரு சிறுபர் அனுப்பியது.)

சென்ற வெள்ளிக்கிழமை யன்றையதினம் என் வீட்டில் ஒருவிசேஷம் நடந்தது. அப்பொழுது யான் என்வீட்டின் பின்பக்கம் சென்றேன். அங்கே ஒரு தென்னைமரமிருக்கின்றது. அந்தமரத்தில் என் வீட்டின் விசேஷத்திற்காக தோரணத்திற்கு பூவரிகொய்ய என் பாட்டனார் அதில் ஏறினார். அப்பொழுது நானும் மரத்தை நோக்கினேன். அதில் நானிதுவரை பார்த்தறியாத அழகுள்ள பல கூண்டுகள் தோற்றப்பட்டன. அதைப்பற்றி என் பாட்டனாரிடம் விசாரித்தேன். அவர் இவை தூக்கணத்தான் கூடு என்று சொன்னார். அம்மரத்தில் ஏழுகூடுகள் தொங்கின. அதில் ஒரு கூட்டில் குஞ்சின்றி வெறுங்கூடாயிருந்தது. அதனை என்பாட்டனார் எடுத்து எனக்குக் கொடுத்தார். நான் அதைப்பார்த்து சிட்டுக்குருவியொத்த இக்குருவிக்கி இவ்வளவு அழகுள்ள கூடு கட்ட யுக்தியுண்டானது கடவுள் செயலன்றி அதின் செயலல்லவென என்புத்தியில் மதித்துக்கொண்டு அக்கூடு எதினால் கட்டப்பட்டதெனக் கவனித்தேன். தென்னைமரத்தின் ஓலையின் வாரடையினாலும் சோளம் கம்பு என்னும் பயிரின் வாரடையினாலும் கூடு கட்டியிருந்தது. நம்நாட்டில் மிகுந்த நெசவு செய்பவர்களிருக்கின்றனர். அவர்கள் நெசவு செய்வதைக் கவனித்துபார்த்தாலும் நாம் கற்றுக்கொள்ளலாம். இப்பட்சி பின்னிய கூடும் அப்படியுறினும் நாம் கற்றுக்கொள்வதெளிதல்ல. அக்கூடு தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டிருப்பதாய் நமக்குத்தோற்றுகின்றது. அது மரத்தின் சிக்கலில் சேர்த்துப் பின்னி மழைவெயில் முதலியவைகளால் கெட்டுப்போகாதபடி தந்திரமாய்க் கட்டப்பட்டிரு

க்கின்றது. என் பாட்டனுர் எனக்குக் காட்டிய கூட்டைப்பார்த்த நாள்முதல் நான் அந்த தென்னைமரத்தைக் கவனித்துப் பார்த்து வந்தேன். பார்த்துவருகையில் ஜனவரிமீ 14உ திங்கட்கிழமையன்று ஒரு குருவியானது கூடுகட்ட யத்தனித்தது. நானதையே கவனித்துப் பார்த்துவந்தேன். மேற்படி மாசம் 26உ சனிக்கிழமை அந்த தூக்கணத்தான் அக்கூட்டை சரியாய்க்கட்டி அதில் சில களிமண்களை இலேசாய்வைத்து இரண்டொரு இறக்கைகளையும் வைத்திருந்தது. பிப்ரவரிமீ 3உ ஞாயிற்றுக்கிழமை அக்கூட்டில் முட்டையிட்டு இருந்தது. இந்த தென்னைமரம் சிறியதாயிருப்பதால் யான் அடிக்கடி பார்வையிடத் தோன்றிற்று. மற்ருநாளிரண்டு முட்டைகளிருந்தன. அம்முட்டையின்பேரில் ஆண் குருவி அடைகாத்துக்கொண்டால் பெண் குருவி இரைதேடப்போகிறதும் அக்குருவி வந்து அடைகாத்ததின்பின் ஆண்குருவி இரை தேடப்போகிறதுமாக இருந்தது. இப்படியாய் மார்ச்சுமீ 13உ வரையிருந்தன. யான் அன்றைபத்தினம் காலையில்போய்க் கூட்டைப் பார்த்தேன். முட்டைகளிரண்டுமிருந்தன. அன்று சாயந்திரம் பார்க்கும்பொழுது இரண்டு முட்டையினின்றும் இரண்டு குஞ்சுகள் பொரித்திருக்கக்கண்டு யான் என் பாட்டனுரிடம் சொன்னேன். இந்த வரலாறெல்லாமவர்கேட்டு அது நாற்பது நாள் முட்டையிட்டு ஆயினவுடன் குஞ்சு பொறிக்கும்; அது நாலு முட்டைகளுமிடும்: நாலுமுட்டைகளிட்டால் இரண்டு முட்டைகள் கூமுட்டைகளாய் விடும். இரண்டு முட்டைகளிட்டால் கூமுட்டையின்றிப் பொறிக்கும் என்ருர். நான் கவனித்துவந்தேன். குஞ்சுபொறித்தநாள் முதல் தினந்தோறும் அதன் தாய்தந்தை இரண்டும் ஒன்றுமாற்றி யொன்று வெளியேசென்று கம்புசோளம் நெல் முதலிய தானியங்களைப் பொறுக்கிக் கொணர்ந்துகொடுத்துப் பாதுகார்த்தன. அதில் பெண்குருவிதான் குஞ்சுகளை இடைக்கிடை வந்து பார்த்து இரைகொடுத்து வளர்த்தது. இந்த இரண்டும் ஆண் ஒன்று பெண் ஒன்றுதான் பொறிக்குமென்று என்பாட்டனுர் எனக்குச்சொன்னுர்.

இந்த இரண்டு குஞ்சுகளும் பொறித்த பதினேழாம் நாளன்றயதினம் சாயந்திரம் பார்க்கையில் வெளியே சிரஸைக்காட்டிக்கொண்டிருந்தன. மார்ச்சுமாதம் 30உ ஆகிய சனிக்கிழமையன்று இந்த இரண்டு குஞ்சுகளையும் தாய்க்குருவி கூட்டினுள் சென்று வெளியே தன் முகத்தினுல் தள்ளிற்று. உடனேதானே தானுங்கூடவே வந்து தரையில் கிடக்குந் தானியங்களைப் பொருக்கி தாய்க்குருவி குஞ்சுகளுக்கு ஊட்டி குதித்துக்குதித்து குஞ்சுகளுக்குப் பறக்கக்காட்டிற்று. அன்று அந்த இரண்டு குஞ்சுகளும் கொஞ்சந்தூரம் போகிறதும் பின் கீழே விழுகிறதுமாயிருந்தன. அன்று சாயந்திரம் அவை அம்மரத்தில் கூட்டில் சேராது மரத்தின் பக்கம் என் காரைவீட்டின் மேலிருந்தன. மறுநாள் முன்தினம்போலவே தாய் வந்து பறவை காட்டிக்கொண்டிருந்தது. அப்புறம் அதன் தந்தையாகிய ஆண் குருவியும்வந்து பறவைகாட்டி மற்ருநாள் பறந்தோடிற்று. அந்தக் குஞ்சென்று அடையாளந் தெரியும்பொருட்டு பாசியினுல் அந்தக் குஞ்சின் கால்களில் பின்னலிட்டு குஞ்சங்கட்டி வைத்திருந்தேன். அதுகளிரண்டும் பின்னும் அந்தஇடத்தினிலே அந்தமரத்தினில் ஒரு மட்டையில் தன்னினங்களைப்போல பெரிய குருவிகளாகி ஏப்பிரல்மீ 11-உ வியாழக்கிழமையன்று கூடு கட்ட ஆரம்பித்து அரைவாசி கட்டி இருக்கின்றது. இதிப்படி இருக்க என் வீட்டின் வாசலில் ஒரு பக்கிரி நாலு தூக்கணத்தான் குருவி கொண்டுவந்தான். அதுகள் பார்வைக்குச் சிட்டுக்குருவிபோலிருந்தாலும் மஞ்சள் வர்ணங்கலந்திருப்பதால் பார்வைக்கு மிகவும் அழகாயிருந்தது. அதில் ஒன்று நான் அவனிடத்தில்கேட்க அவன் என்னைப்பார்த்து அம்மா இந்தக் குருவியின் அருமையெனக்கும் என்னைப்போல வளர்ப்பவர்களுக்குந் தான் தெரியுமென்ருன். நானவனை அதன்

அருமை என்னவென்று கேட்க, அவன் சொல்லியதாவது: 'அம்மா நாம் சொன்னவைகளைக் கேட்கும். ரூபாயைக்கிணற்றில் போட்டாலுடனே எடுத்துவந்துவிடும். எந்த மரத்தினின்றும் இலைகளைக்கொய்து வரும்படி சொன்னாலும் கொய்துவரும். நான் எங்கே செல்லுகிறேனோ அங்கேயே விட்டுவிட்டால் பறந்து வந்துசேரும். இதனருமை பிரம்பவம்மா' என்று அவன் சொல்ல நானதின் மீதுற்ற ஆசையை இவ்வளவென்று வரையமுடியாது. பின்னும் நான் அந்தப் பக்கிரியைப்பார்த்து எந்த மரத்தினிலும் இலைபரித்துக்கொண்டுவரும் என்றனையே பனைவகையரா, தென்னை, வாழை இப்படிப் பலத்த காம்புள்ளவைகளில் கொண்டுவருமா என்ன, அவைகள் தவிர மற்ற இலைகளைக்காம்புடன் கொண்டுவரும். அந்த இலைகளையும் காம்பன்றி கரித்தும்வரும் என்றான். நான் அவனை நோக்கி இன்று உனக்கு என்ன சம்பாத்தியங் கிடைக்குமென்றேன். அவன் கடைகளுக்குப்போனால் அரைக்கால் ரூபாய் கிடைக்கும்; ஊர்க்காட்டில் சாப்பாடு கிடைக்கும் என்றான். நான் அவனைநோக்கி இன்று உனக்குச் சாப்பாடு செய்துவைத்து கால்ரூபாய் தருகிறேன். அந்தக் குருவியின் வேடிக்கைகளைக் காண்பிக்கவேண்டுமென்று கேட்டேன். உடனே அவன் சம்மதித்து அன்று என் வீட்டினிலே இருந்து அந்தக் குருவிகளை ஒன்றொன்றாய் உயரப்பறக்க விட்டுவிட்டு வெளியே சென்றான். அந்தக் குருவிகள் அவன் சிரசின் நேராகப் பறந்து ஒரு திண்ணையில் உட்கார அதுகளும் இறங்கி அவன் சிரசிலும் மடியிலும் கையிலுமாய் உட்கார்ந்தன. அவன் அவைகளுக்குச் சில இரைகளங்கே கொடுத்துவிட்டு மறுபடியும் பறக்கச்செய்துவிட்டு என் வீட்டிற்கு வந்தான். அந்த நாலு குருவிகளும் முன்போலவே வந்து இறங்கி இருந்தன. உடனே அவன் என் வீட்டின் பக்கத்திலிருந்த வேப்பமரத்தில் இலைகொய்து வரும்படி ஒவ்வொரு குருவியாய் கையினில் வைத்துச் சைகை காட்டினான். ஒவ்வொரு குருவியும் விருட்டெனப் பறந்து ஒவ்வொரு தடவையும் ஒவ்வொரு குருவியும் ஒவ்வொரு இலைகொணர்ந்ததுகள். ஒவ்வொரு குருவியும் சுமார் 10-தடவைசென்று கொணர்ந்திருக்கும். இப்படி வேடிக்கைகள் காட்டிய பின் குருவிகள் நாலுக்கும் அந்தப் பக்கிரி இரைகொடுத்தான். ஒரு அரைமணிநேரம் சென்றபின் என்வீட்டிற்கு அடுத்தவீட்டில் ஒரு கிணறு இருக்கிறது. அந்தக் கிணற்றின் பக்கம் என்னையும் அங்கிருந்த என் மித்திரர்கள் சுற்றத்தாரையும் கூட்டிச்சென்று தன் கையிலிருந்து அரைக்கால் ரூபாயை எங்கள் யாவருக்கும் காண்பித்து வலதுகையில் ரூபாயைவைத்து இடதுகை மணிக்கட்டின்மீது ஒரு குருவியை நிறுத்தி குருவிக்கு ரூபாயைக் காட்டி கிணற்றிலெறிந்தான். அந்தக் குருவி ரூபாய் நீரில் விழுமுன்னம் ஒடித் தன் வாயினாலந்த ரூபாயைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து அவன் கையில் வைத்துவிட்டுக் கையிலிருந்த இரையைத் தின்றுவிட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தது. இப்படி ஒவ்வொரு குருவியையும் தனித்தனியே இவ்வேடிக்கை செய்யும்படி செய்து காண்பிவித்தான். இதை யான் நோக்கினமாத்திரம் என்னிருதயக்களிப்பு இவ்வளவெனச்சொல்ல அடங்காது. நான் அந்தப் பக்கிரியினிடம் அவனுக்குத் தருகிறதாய்ச்சொல்லியிருந்தபடி $\frac{1}{4}$ ரூபாய்கொடுத்து அவனுக்கு அன்று சாப்பாடும் செய்துவைத்தேன். அவன் சந்தோஷமாயிருக்கும் சமயம் நானிந்தக் குருவிகள் எவ்விடத்தின்கண் அகப்பட்டனவென வினவ அவன் இந்தக் குருவிகள் கருவேலமரம் தென்னைமரம், பனைமரம் இவைகளில் கூடு கட்டியிருக்கும். அதுகளைப்பார்த்துச் சிறு குஞ்சினிலே யெடுத்தேன் என்றான். நான் அவனை இவை வேறு இடங்களில் கூடுகட்டாதா என்று கேட்க அவன் வேறு மரங்களில் அது கூடுகட்டிச் ஜாஸ்தியாய்ப் பார்த்ததில்லை என்றான். உடனே 'இந்தக் குருவிகள் உன்னிடம்வந்த பின் இப்படித் தொழில்கள் பழகினவா அல்லது அதற்கு

இயற்கையா'என வினவ? அவன் அம்மா இந்தக் குருவிகளைச் சிறு குஞ்சினிலே யெடுத்து இப்படிப்பட்ட வேடிக்கைத்தொழில்கள் செய்து பழக்குவது என்றான். நானுடனே இவைகள் மனிதன் சொன்னவைகளைக் கேட்கவும் செய்யவும் செய்கின்றனவே இவை முட்டையிட்டுக் குஞ்சுபொறித்து வளர்த்த தாய்தந்தைக் குருவிகள் சொன்னபடியும் கேட்கவேண்டுமே யென்று •அந்தப் பக்கிரியைக் கேட்டேன். அதற்கவன் எந்தக்காலத்தில் யார் இரை கொடுக்கிறார்களோ அவர்கள் சொன்னபடி கேட்கும். இப்பொழுது அதன் தாய் தந்தையர்களாகிய குருவிகளில் ஒன்று இரை கொடுத்தாலதின் சொல்லையும் இப்பொழுது கவனிக்குமென்றான். நான என்புத்தியில் இதற்குப் பகுத்தறிவில்லை; ஆகையால் தான் தாய்தந்தையரைக் கவனிக்கவில்லையென்று மதித்தும் இவைகளை யோசிக்குங்கால் சாக்ஷாத்காரமாகிய எம்பெருமான் திருவிளையாட்டென மதித்தேன். அந்தப் பக்கிரியிடமிருந்த குருவியில் ஒன்றை யான் முன்போலவே அதனை யாசையால் கேட்டேன். அவன் 'என்னை அது வளர்க்கிறது நானதைவளர்க்கிறேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு குருவிகள் நாலையும் கொண்டுச் சென்றனன். என்வீட்டின் பின்பக்கமிருந்த தென்னைமரத்தில் தினந்தோறும் மிகுந்த தூக்கணத்தான் குருவிகள் சேர்ந்து சம்பாஷித்துக்கொள்வதைப்பார்த்து நான் என் வீட்டிலுள்ள வேலைச்சமயம்போக மற்ற வேளைகளில்மிகுகவனமாய்ச் சந்தோஷமடைந்திருக்கின்றேன். எனக்குச் சில காலம் வியாகூலம் வந்து மனவருத்தமுற்றிருக்கையில் வீட்டின் பின்பக்கம் தென்னைமரத்தில் அதின கூடுகளையும் அவைகள் சம்பாஷிப்பதையும் நோக்கினவுடனே என் மனம் களிப்புற்றுக் கவலை நீங்கிவிடும். இந்த • தூக்கணத்தான் குருவிக்கு ஆயுள் என் பாட்டனாரிடமும் மற்றும் பக்கத்தினிலும் விசாரித்ததில், வயது நூறு; இதிலிடையே பாம்புக்குச் சித்தனாரிடத்தில் சொல்லியிருக்கின்ற ஆபத்துகள் எத்தனையோ அதுபோல அதற்குமுண்டாம். அந்த அபமிருத்துகள் நீங்கினால் காலமிருத்தாகிய வயது நூறும். இதனை நான் கவனிக்குங்கால் யாவரும் இப்படி வேடிக்கை செய்யும் இந்த பட்சிகள் அன்பையுட்கொள்வதுண்டு.

அதனால் ஒரு கியாபகம் எனக்குண்டாயிற்று. அதாவது நாம் நம்மை ஆதரிப்பவர்களுக்குப் பணிந்து நடந்தும் நியாயாதிபதிக்கடங்கியும் ஸ்ரீகளும் புமான்களும் சுற்றத்தாருக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டியது முக்கியம். பகுத்தறிவில்லாப் பக்ஷியைப் பார்க்கிலும் பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்களாகிய நாம் அப்படி நடக்காத விஷயம் கடவுளருளின்றியும் உலகதூஷணைக்கும் நரகத்திற்கும் ஆளாவோம். உணவின்றியும் அலையவும் நேரிடும். ஐயா, நான் பெண்பால், என்வசனங்களிலும், நடையிலும் எழுத்துக்குற்றங்கள், சொற்குற்றங்கள் எவையுரினும்,

"பூமாலை வாங்கிப் புனைபவர்கள் நாரதனைத்
தாமாகாதென்று சற்றுந்தள்ளா ரதுபோல"

இந்த நடந்த அதிசய வர்த்தமானங்களையறியுங்கள். நீங்களறியாதவைகளல்ல. நான் பார்த்தமட்டும் அதிசயமாயிருந்தமையால் இந்நிரூபம் வரைந்தேன்.

சிவனும் உமையும்.

ஆசிரியப்பா.

Shiva & His Consort (For Recitation.)

உலகம் யாவும் ஒருங்கே படைத்திட்டு
அரியணை* யிருக்கும் அரசன் முதலாக்
கூழைக் குடிக்கும் ஏழையீ றுவுள
அவரவர்க் கேற்ற தொழிலும் உணவும்
அறிந்து கொடுத்தான் அரன்முன் நாளில்
செல்வர்க் கமுதும் அல்லர்க்குத்தினையும்
இல்லந் தோறும் இரந்து[1] குடிக்கும்
துறவிக் கோடும் ஒருபிடி அன்னமும்
ஆவிற் கறுகும்[2] ஆனைக்[3] காலும்

---

* சிம்மாசனம்.

1. பிச்சையெடுத்து. 2. அறுகம்புல். 3. ஆனைக்கு+ஆலும்.

புலிக்கு மாடும் பூனைக்கெலியும்
தெரிந்து தந்தான் சிவபெருமானே
படைத்த உயிர்களைச் சமமாய்ப் பாவித்
துயர்வோ தாழ்வோ ஒன்றும் எண்ணிலன்
பரமன் அன்பொடு பிராணிகள் யாவையும்
தினமும் ஊட்டி வளர்த்தல் கண்டு
உமையவள் ஒருநாள் கிளியொன் றெடுத்துப்
புடவையில் வைத்துப் பொதிந்து பின்னர்
விளையாட் டாக நாதனைப் பார்த்து:
" ஆயிர உயிர்களுக் கன்ன மளிக்கும்
" அரனே கேளாய் யான்சொல்வதனை
" சிருட்டியி லடங்கிய செந்து வொன்றினை
" ஊட்டினை யல்ல உணர்வையோ அதனை ?
என்ன உரைப்பச் சிவபெருமானும்:
" ஆசைக் கிசைந்த அணங்கே கேளாய்.
" எல்லா வுயிர்க்கு மீந்தேன் உணவுன்
" ஆடையில் மறைத்த அழகுறு கிளிக்கும்
" ஈந்தே னுணவே[1] மாந்தேன் அல்லேன்"—
எனவிடை பகர்ந்தனன் இடப[*] வாகனன்.
†முக்கணன் சொன்ன அக்கண மதனில்
மடியில் மறைத்த கிளியை யெடுப்ப
உத்தம உமையாள் [2]தத்தைதன் மூக்கில்
கொவ்வைக் கனியைக் கவ்வக் கண்டு
மனதிற் பயந்து சிவனைப் பணிந்து
" அண்டம் அனைத்தும் ஆளும் அரனே [யும்
" எவ்வயின்[3] இருப்பினும் ஒவ்வொரு உயிரை
" அவ்வவ் வேளையில் அருத்துவ தறியா[4]
" தாடையில் மறைத்தேன் மூடத் தனத்தால்,
" அடியாள் பிழையை அருளொடு பொறுப்
[பை
" தெரியா திழைத்த‡ சிறுபிழை மறப்பை "
என்ன மொழிந்தனள் ஏந்திழை தாழ்ந்தே.

---

1 உணவு + ஏமாந்தேன் என்று பிரித்து அருத்தம் செய்துகொள்ளவும். 2 தத்தை = கிளி. *விருஷபம்.

† மூன்று கண்களுடையவன்: (இயற்கையாயுள்ள இரண்டு கண்களும் நெற்றிக்கண்ணும்) அதாவது சிவன்.

3 எவ்வயின் = எவ்விடம். 4 அருத்துவது + அறியாது + ஆடையில். (அருத்துவது = உண்பிப்பது).
‡ செய்த.

THE CHILDREN'S PAGE.

LAKSHMI AND SANEESVARA.

சிறுவர்க்கான பக்கம்.

லக்ஷ்மியும் சனிபகவானும்.

ஒரு காலத்தில் லட்சுமிக்கும் சனீஸ்வர பகவானுக்கும் தங்களில் யார் சாமர்த்தியசாலி என்பதைப்பற்றி விவாதம் நடந்தது. லட்சுமியோ தான் செல்வத்துக்கெல்லாம் *அதிகாரியாயும், சந்தோஷத்திற்கெல்லாம் காரண பூதமாயுமிருப்பதால் தானே சாமர்த்தியசாலி யென்றாள். சனீஸ்வரனோ ஒருவனை தலையெடுக்கவொட்டாது தவிக்கச்செய்வதாலும், அவன் பட்டபாட்டைக் கண்டு பயந்து பய பக்தியுடன் தன்னையே துதிக்கப்பெறுதலாலும் தனக்குமிஞ்சியவன் கிடையாதென்றும் ஆதலால் தானே சமர்த்தனெனவும் வாதித்தான். இவர்களிப்படி "தென்றல் முற்றிப் பெருங்காற்றானது" போல் பலமான சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருந்தமையால் இவர்களுக்கு மத்தியஸ்தமாய்வந்து சமாதானப்படுத்த ஒருவரும் துணியவில்லை. முடிவில் இருவரும் தங்களுக்குத்தெரிந்த "நற்குணங்களையே அணிகலனாகப்பூண்ட நரேந்திரன்" என்னும் அரசனிடம் செல்வதாக ஒப்புக்கொண்டு அவ்விடமேகினார்கள். ஜயபுரி அரசனான நரேந்திரன் இவர்களைக்கண்டு ஆசார உபசாரம் செய்து நின்றான். அப்போது இருவரும் தங்கள் விவாதத்தை விஸ்தரிக்க, அரசன் யோசித்து "நல்லது நாளைவாருங்கள் உங்களுக்குப் பதிலளிக்கிறேன்" என்றான். இருவரும் தத்த மிருப்பிடமேகினார்கள்.

மறுநாள் நரேந்திரன் கொலுக் கூடத்தில் ஒரு தங்க சிம்ஹாஸனமும் வெள்ளி சிம்ஹாஸன மொன்றும் போடப்பட்டு தகத்தாயமாய் ஜொலித்துக்கொண்டிருந்தது. அப்போது இவ்விரு தேவதைகளும் அங்கு பிராப்தமாக அரசன் வந்தனைவழிபாடுசெய்து உட்காரும்படி சிம்ஹாஸன மிருக்குமிடத்தை கையால் சுட்டிக்காட்டினான். அப்போது பெருந்தன்மையான முகமும், புன்சிரிப்பு தவழ்ந்த உதடோடும் கூடிய லட்சிமியானவள் தன் அந்தஸ்துக்குத் தக்கவண்ணம் பொற்சிம்மாசனத்தில் எழில்பெற பொலிவுற்று விளங்கினாள். சனீஸ்வரனோ வெள்ளி சிம்மாசனத்தில் உட்

கார்ந்து "அரசனே! இதில் இப்போது யார் திறமைசாலி! செப்புவாய்" என அரசனை நோக்கி வினவினான். அரசன் இருகரங்களையும் சிரமேற்கூப்பி "நான் சொல்வதைக் கேட்டு கோபித்துக்கொள்ளாமல் மன்னிக்கும்படி கோருகிறேன். வெள்ளி சிம்மாசனமானது பொற்சிம்மாசனத்தைக் காட்டிலும், தாழ்ந்தது என்பது தங்களுக்கே தெரியும். மேலும் இதில் இன்னார் தாழ்ந்தவர் என்று நான் சொல்லாமலே தாங்களே தெரிந்துக் கொள்ளலாம்" என்றான். இதைக் கேட்டவுடனே சனீஸ்வரபகவான் கண்களில் தீப்பொறி பறக்க உற்று நோக்கி, "அரசனே! என்னை யாரென்று நினைத்தாய்? சப்தலோகங்களும் கிடுகிடென்று நடுங்கும்படி செய்யவல்ல என்னை ஒரு அற்ப அரசன் நீ! சொல்லப் போய்விட்டதா? நல்லது என் சாமர்த்தியத்தைப் பார்த்து பின்னாடி நீயே தெரிந்துக் கொள்ளும்படியான உத்தம குணத்தைக் கற்பிக்கிறேன்" என மறைந்தான். லட்சிமியுமெழுந்து "அரசனே! அதைரியப்படாதே? நான் உன்னைக் கைவிடேன். அவன் அட்டகாசங்களெல்லாம் கொஞ்ச காலத்துக்குத் தான். இதற்காக உன்மனத்துக்கு சஞ்சலத்தையும் வருவித்து உன்உத்தம குணத்தைக் கைவிடாதே" என லட்சிமியும் அந்தர்த்தானமாகினாள்.

* * * * *

கலியின் கொடுமையே கொடுமை! சிறிது நாட்களுக்குள்ளாக நரேந்திரன் நாட்டில் பஞ்சம் அதிகரித்தது. ஜலம் நிர்ஜலமாய்ப் போய்விட்டது. கொள்ளை நோயும், திருட்டும், பூகம்பமும் உண்டாகி எண்ணிறந்த ஜனங்கள் மாண்டார்கள். பசியினால் வருந்தி அநேகர் இறந்தார்கள். ஓர் வேற்றரசன் வந்து நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். இது செய்தியறிந்த நரேந்திரன் என்னும் அரசனும் அவன் மனைவி சுகுணாவும் இருந்த கொஞ்ச நஞ்ச சொத்துக்களையும் மூட்டை கட்டிக்கொண்டு மத்தியான வெயிலில் கால்கடுக்கப் புறப்பட்டார்கள். ஐயோ! சுகுணா அந்தப்புரத்தில் பத்தடி எடுத்தடி வைத்திராளே! ஆகா! அவள் மிருதுவான பாதங்கள் என்னமாய் நோகுமோ! நாட்டையுமிழந்து கல்லுமுள்ளும் செறிந்த காட்டில் தன் மனைவியும் தானும் கால்கடுக்க நடந்து செல்லவும் கடவுள் அமைத்தாரே? என்று அரசன் அங்கலாய்த்துக்கொண்டு கண்ணீர் ஆறுகப்பெருக செய்வதின்னதெனவறியாது ஓர் ஆற்றினிடமாகப் போந்தனர். அங்கே ஒரு படகில் ஒரு கிழவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அக்கரைக்குச்செல்ல ஆற்றைக் கடந்துபோக வேண்டிநேர்ந்தமையால் அரசன் படகோட்டியை நோக்கி "அப்பா! நாங்களிருவரும் அக்கரைக்குச் செல்லவேண்டியவர்கள். ஆதலால் அக்கரையில் எங்களை சேர்ப்பிப்பாயானால் உனக்கு நாங்கள் வைத்திருக்கிற நகைகளில் நல்லதாய்ப் பார்த்து மிகுந்த விலையுள்ள நகையொன்றைக் கொடுக்கிறோம் என்றான். அதைக்கேட்ட படகோட்டி "ஓ! ஓ! அதுகூடாது. என்னுடைய படகு ஒரு ஆள்தான் கொள்ளும். ஆதலால் முதலில் உம்முடைய மூட்டையைக் கொடும். அதை அக்கரைசேர்த்து பின்பு உங்களையும் சேர்ப்பிக்கிறேன்" என்றான். இதைக்கேட்ட அரசனும் சம்மதித்து "மூட்டையை நீட்ட", மூட்டையையும் காணோம், படகோட்டியையும் காணோம், ஆற்றையும் காணோம், ஒன்றும் காணவில்லை. "ஆகா! இதுவும் அக்கலியின் கூத்தல்லவா? என அரசன் வருந்தி பின்னும் சில தூரம் நடக்க மாளாது தத்தளித்துத் தவிக்கும் தன்மனையாளையுமழைத்துக் கொண்டேகினான். இவர்களோ இரண்டு நாட்களாய் சாப்பிட்டவர்களல்லர்; பசியோ பிராணன்போகிறது? என்னசெய்வார்கள்? அங்கிருந்த மீன் பிடிப்போரிடம் அரசன் சென்று கெஞ்சாதவண்ணம் கெஞ்சி ஒரு மீன்வாங்கி சமைக்கத் தன் மனைவியிடம் கொடுக்க பாங்கிகளால் சமைக்கப்பெற்று சுகமாகசாப்பிட்டுக் காலம்கழித்த ராஜபுத்திரி சமைக்கவழி தெரியாது தியங்கினும் கூடியமட்டில் மனதைத் தைரியம் பண்ணிக்கொண்டு அங்கே கிடந்த மட்டை, சருகு முதலானவைகளைச் சேகரித்து மூட்டம்போட்டுப் பார்க்க மீனெல்லாம் கரியாகவிருந்தது. அதைக் கண்டு வருந்தி ஆற்றிற்குச்சென்று அங்கக் கழுவலாமென்று போனால் ஆற்றுக்குள் மீன் ஒரே குதியாய்க் குதித்துச்சென்றது. இதைக் கண்டு சுகுணா மனமாற்றாது கோவென்றலறினாள். அரசன் ஓடிவந்து உள்ளதையறிந்து வருந்தி "இனி இவ்விடம் இருக்கலாகாது" என்று பயணப்பட்டு ஒரு குக்கிராமத்துக்கு வந்துசேர்ந்தனர். அங்கே பிழைப்பு நடக்க வேண்டி அரசன் கட்டைவெட்டி ஜீவனம்

செய்ய நேர்ந்தது. ஒருநாள் கட்டை வெட்டியபின்பு ஆயாசம்தீர மரத்தடியினில் உட்கார்ந்து தனக்குச்சம்பவித்த இடுக்கண்களையெல்லாம் எண்ணி எண்ணி மனம் புண்ணுவான்.

இப்படியாக சிலகாலம் செல்ல, ஓர் நாட்காலமே வழக்கம்போல் கட்டைவெட்ட நரேந்திரன் அடவிக்குச்செல்ல, சுகுணு மட்டும் வீட்டிலிருந்தாள். இப்படியிருக்க அன்று காலமே ஒரு கப்பல் வந்து இக்கிராமத்தருகில் வரவும் என்னமுயற்சி பண்ணியும் செல்லாமல் நின்றது. இதைக்கண்டு அக்கப்பல் வர்த்தகன் மனம்படி வைதியிருக்க, ஒரு பிராமணன் ஜோசியன்போலும் வர்த்தகனிடம் வந்து "அப்பனே! சுகுணு என்றோர் பெண் இக்கிராமத்தில் வசிக்கிறுள், அவள் வந்து உன் கப்பலைத்தொட்டால் இது நகரும்" என்றான். உடனே வர்த்தகன் அக்கிராமத்துக்குள்ளோடி அவ்வீட்டின் கதவைத்தட்டி சுகுணுவெளி வரவும் நடந்ததைச் சொல்லி கிருபைகூறும்படி கெஞ்சினன். "தன்புருஷன் வீட்டிலில்லாத சமயத்தில் போவது கூடாது" என்று நினைத்து முடியாதென்முள். கடைசியாக அக்கம் பக்கத்தார் கேட்டுக் கொள்வதிலும், தன்னேடொத்த பெண்கள் வருந்தி பிரார்த்திப்பதாலும், உயிரைக்காக்க வேண்டுமென்ற ஓர் ஜீவகாருண்ணியத்தினுலும் துணிந்து போய்க் கப்பலில் பாதி ஏறினவுடனே கப்பல் வாயு வேகமனோவேகமாய்க் கரை கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்துக்கிப்பால் வந்துவிட்டது. என்ன செய்வள் சுகுணு? தன்னைத்தானே நோகிறுள். வர்த்தகனைக் கண்டபடி திட்டுகிறுள். தன் புருஷனைப் பற்றி வருந்துகிறுள். இன்னது செய்வது என்று தெரியாது தயங்குகிறுள். வர்த்தகனே அவள் தன் கப்பலிலிருக்கும் வரை அபாயமில்லையென்றும் அவள் நல்ல லட்சணமாயிருப்பதால் ஊருக்குச்சென்றதும் கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாமென்று மனப்பால் குடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறுன். நிற்க, நரேந்திரன் சங்கதியைக்கொஞ்சம் கவனிப்போம். நரேந்திரன் வீட்டிற்குச் சாயங்காலம் வந்தான். தன் அருமை மனைவியைக்காணேம். அவன் மனம் பட்டபாட்டை என்னென்போம்? ஆ! "மனையாளில்லா வீடு மயானமென்பார்களே? அது சரியாகப்போயிற்றே என்று அங்கிருந்தவர்களை விசாரித்து சமுத்திரக்கரை சேர்ந்து பார்க்க இவன் கண்ணுக்கு ஒன்றும் தென்படவில்லை. "ஐயோ! தெய்வமே! இன்னுமா சோதனை?" என்றேங்கிச்செய்வதியாதென வறியாது ஒருநகரத்தில் இராஜவீதி வழியாய்ச் செல்ல அங்கே ஒரு கொட்டகையில் ஏகக்கூட்டமாயிருந்தது. பெரிய அரசர்களும், கீர்த்திமான்களும், ஸ்தானுதிபதிகளும் நிரம்பிய கும்பாயிருந்தது. அவர்களோடு இவனும் சேர்ந்து நின்றுகொண்டிருந்தான். அப்போது அவ்வூராரும் அரசன் குமரி குணமணி தன்கையில் மாலையையெடுத்துக் கொண்டு யாரையும் ஏறிட்டுப் பாராது இவனண்டை வந்து இவன் கழுத்தில் மாலையைப்போட்டாள். உடனே விவாஹம் வெகு விமரசையாய் நடத்தப்பட்டு நரேந்திரனுக்கு முடிசூட்டும் வைபவமும் ஒருங்கே நடந்து தம்பதி சமேதராய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் "சுகுணுவை தேடும்பொருட்டு முன்னமேயே திட்டம்செய்தனுப்பப்பட்ட சேவகர்கள் அவ்வர்த்தகனையும், சுகுணுவையும், அரசன் முன்னிலையில் கொணர்ந்து நிறுத்தினர். சுகுணு தன் நாயகனைக்கண்டதும் புளகாங்கிதம் கொண்டு அரசன் பக்கலில் அடைந்தாள். அரசன் வர்த்தகனுக்குத் தக்க சிட்சை விதித்துத் தன் மனைவி விரதமிருப்பதாகப் பொய்புகன்று தன் மானம் காத்துக்கொண்டதையும் கேள்வியுற்று, தன் மாமனரிடம் சகல சங்கதிகளையும் செப்பி அவரது அருளையும் பெற்று, கொஞ்சகாலத்திற்குள்ளாக படையெடுத்து மீளவும் தனது முந்தின நாட்டையும் வசப்படுத்திக் கொண்டு சுகமே வாழ்ந்தனன். அஷ்டலட்சுமிகளும் அவ்வூரிலேயே வாசஞ் செய்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இக்கதையால் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தென்னவெனில்,

"குடை நிழலமர்ந்து குஞ்சரமூர்ந்தோர்
நடைமெலிந்தோரூர் நண்ணினு நண்ணுவர்"

என்றபடி மகாமண்டலேசுவரனுயினும் அவனும் தனது நாட்டையுமிழந்து கஷ்டத்தை யடைவானென்றும்,

"அறத்திடு பிச்சை கூவியிரப்போரிருந்து
அரசாளினுமாளுவர்"

என்றவாறு ஒரு எளிய பிச்சைக்காரனுனும் திடீரென்று நன்னிலைமைக்கு வந்து செங்கோலோச்சுவானென்றும் ஆதலால் மனிதனுக்கு சுகம், துக்கம், இரண்டும் சமமாதலால் இதற்காக வருந்தாது எந்நாளும் நிர்ப்பானந்தத்தோடு நற்குணங்களைப் பூண்டு பக்திமார்க்கத்திலொழுகி முத்தியடைவோமாக—என்பதாம். சுபம்.